Detectivul săptămânal

publică, în fiecare număr aventurile celor mai celebri detectivi, redate într'o formă captivantă

PRIMELE NUMERE SUNT INTITULATE:

1. Fantoma hotelului
2. Misterul rapidului 115
3. Testamentul căpitanului Garre
4. Spectrul răzbunător
5. Cursa morții
6. Enigma capului tăiat

NUMAI LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1 - 15, din

FEMEI CELEBRE

plătind numai Lei 7. în loc de Lei 10

detectivul

săptămânal

MISTERUL RAPIDULUI 115

Nº 2

LEI 5

Colecţia „Detectivul”
Nr. 2

Andre Charpentier

MISTERUL RAPIDULUI 115

V.1.0

Editor I. G. HERTZ
13 Decembrie 1934

MISTERUL RAPIDULUI 115

de Andre Charpentier

CAP. 1
Un tren dispărut

— Alo... Ce, te-ai îmbătat, domnule?... Ce-mi tot îndrugi acolo?... Că trenul 115 n-a sosit?... A avut vreo pană, pe undeva, poate?... Nu?... Vasăzică, imposibil! Ce, îţi arde de glumă dumitale?... Un tren nu se bagă pe mâneca hainei ca oglinda de scamator! Ţine-ţi firea şi ascultă-mă... Să suni imediat la staţiile intermediare şi cu siguranţă că vei află ce s-a întâmplat... Zici că le-ai chemat? Mai cheamă odată şi telefonează-mi iar, peste zece minute... Să vezi cum o să se dezlege enigma... pun prinsoare că e vreun mic accident; vreun piston stricat, sau ştiu eu ce a făcut să se oprească rapidul pe undeva, pe la Hult sau Magnein... unde sunt două linii de garaj importante.

Şi James Riahmtor, directorul companiei drumurilor de fier din Ohio, unul din regii căilor ferate din Statele Unite, agăţă receptorul râzând.

Secretarul său, căruia nu i se mal întâmplase să-şi vadă şeful râzând cu hohote, holbă ochii, oarecum speriat.

James Riahmtor, trântit în fotoliu, vorbea singur despre extravaganta comunicare telefonică ce-i făcuse.

— Ce poveste absurdă!... Ce impiegaţi fără de bun simţ! Să-mi îndruge ei astfel de braşoave!... Pun rămăşag că, până acum, nici n-au făcut cercetări... Au dat crezare cine ştie cărei palavre, şi nici n-au controlat... Am să-i scutur zdravăn pe inspectorii mei... Câtă neglijenţă! E ceva nemaipomenit.

Luă havana de pe scrumieră şi începu s-o morfolească între dinţi, cum făcea ori de câte ori treburile nu-i mergeau pe plac.

— Un rapid pierdut!... Ha... dobitocule! îşi zicea directorul. Ce mai farsă!... Un tren dispărut!... Ha, ha!

Soneria telefonului ţârâi iar.

Nervos, James Riahmtor luă receptorul.

— Alo? întrebă cu glas morocănos.

Şi, cu sprâncenele încruntate, ascultă.

Dar întrerupse chiar de la primele cuvinte pe cel ce vorbea la capătul firului.

— Hei? Ce?... Nu s-a isprăvit cu gluma? Aţi comunicat cu toate staţiile... Da... şi nu ştie nici unul ceva despre rapidul 115?... Atunci, după dumneata, s-a volatilizat. Una, două, trei, hop! Şi

scamatorul a înghiţit ghiuleaua! Aş vrea să ştiu, domnule Schwartz, eşti în toate minţile? Nu-ţi dai seamă că-mi torni nişte năzbâtii?... Cum spui? Alo? Nu înţelegi nimic?... Şi ai vrea ca eu, de la trei sute de kilometri de biroul dumitale, să te lămuresc? Credeam că personalul pe care-l plătesc să lucreze, e la înălţimea atribuţii sale.

Directorul strânse pumnii, mototolind hârtiile ce-i erau la îndemână pe masă; apoi, pe un ton ironic, dar şi furios, reluă:

— Ca să ne rezumăm: după dumneata, rapidul 115 plecat azi noapte, la unsprezece, din Cincinnati pentru Talheguat, a dispărut misterios între staţiile Walling şi Morëette, depărtate una de alta la o sută optzeci de kilometri? Ca fapt divers, zău aşa, domnule Schwartz, e nostim!... Dar când mă gândesc că pân-acum eu te consideram pe dumneata drept unul dintre cei mai pricepuţi tehnicieni!... Alo!... Şi n-ai descoperit nimic, absolut nimic! Alo!... Admiţi dumneata aşa, ca o întâmplare banală, că o garnitură de tren s-a putut subtiliza? Spui că eşti încremenit, înnebunit!... Se şi vede... Alo! Pun să mi se pregătească un tren special şi vin acolo să văd... Alo?... Continuaţi investigaţiile, cu metodă... Nu vă e permis să vă pierdeţi capul...

Presimţind ordinul pe care avea să i-l dea stăpânu-său, secretarul şi anunţase serviciile gării New York să pregătească un tren special pentru Walling.

— O locomotivă din cele sub presiune e la ordinele dumneavoastră, domnule, zise el. Mi s-a anunţat că peste douăzeci de minute o să puteţi porni din New York.

— Bine, răspunse directorul companiilor drumurilor de fier din Ohio. Cred că mă înapoiez chiar la noapte.

În vagonul ce-l ducea, peste câteva minute, James Riahmtor bombănea, absorbit de gândurile cele mai contrazicătoare:

— Dar asta întrece orice margine! Un tren de paisprezece vagoane dispare într-o noapte ca un clăbuc de fum, cu locomotiva lui de optzeci de tone cu tot, tenderul şi două furgoane! Am impresia că visez.

Şi, cu toate acestea, afirmaţiile şefului staţiei, Walling, unul dintre subordonaţii lui cei mai pricepuţi, îl tulburaseră foarte.

Trenul special fu silit să stopeze la o bifurcaţie a liniei. Prin geamul compartimentului său, James Riahmtor zări cum impiegaţii de mişcare parcurgeau, avizi, ştirile din ziare.

Chemă pe unul dintr-înşii:

— Ei, ce citiţi acolo? Nu cumva faimoasa ştire s-a şi împrăştiat?

Un om se desprinse din grup; recunoscuse pe „marele patron”, unul dintre „businessmenii” cei mai populari din America. Respectuos, îi întinse foaia.

— Da, domnule director general, scrie despre asta, dar fără precizări. Toţi cred că e o păcăleală.

Directorii companiei luă ziarul, un cotidian de la amiază, ce apărea prin partea locului, şi citi informaţia scrisă într-o formă umoristică.

Ştirea era aşa de extraordinară că fusese redată în termeni dintr-aceia pe care ziariştii îi întrebuinţează, de obicei, când au de anunţat apariţia pe undeva, în vreo mare depărtară, a unui balaur sau a vasului-fantomă. Dată ca o păcăleală, după cum se cădea, putea să fie dezminţită de-a doua zi chiar fără să surprindă pe cititor. Fusese plasată la „Ultima oră” sub titlul:

Un tren rămas în pană,

Cincinnati, ora 9 dimineaţa.

Circulă zvonul că rapidul 115, plecat aseară din Cincinnati, n-a ajuns încă la destinaţie, adică la Talheguat, unde, ca de obicei, era aşteptat la cinci dimineaţa. Lipsa de amănunte asupra cauzei acestei întârzieri a dat naştere la zvonuri din cele mai fanteziste, după care convoiul s-ar fi pierdut pe drum.

Informaţiile aşteptate vor avea de sigur darul să liniştească pe rudele îngrijorate ale călătorilor din trenul în chestiune. Nu poate fi vorba decât despre un banal accident, întâmplat în sectorul de cale ferată situat în câmpiile pustii ale Morëettei.

— Evident, e o glumă! îşi zise James Riahmtor, azvârlind ziarul pe pernele compartimentului.

Dar îi era grabă să ajungă la Walling, spre â cunoaşte pricinile întârzierii.

La gara din Walling nebunie. Telefonul nu mai contenea.

Sosirea lui James Riahmtor spori tulburarea generală. Directorul companiei, dădu buzna în biroul subalternilor săi şi li se adresă cu brutalitatea-i obişnuită:

— Aşadar? Sper că ştii acum unde se găseşte rapidul 115? Un tren nu se rătăceşte ca un portofel! S-a isprăvit cu farsa, nu e aşa?

Şeful gării, dl. Schwartz, cu fruntea plină de sudoare,

răspunse, plecând capul:

— Imposibil să găsim trenul, domnule director general, imposibil: Îţi vine nebunia, e nemaiauzit, de necrezut!

Directorul general îşi stăpâni cu greu furia ce-i înăbuşea cuvintele în gâtlej.

În acelaşi moment, intră în birou un bărbat înalt, uscăţiv, în cap cu şapcă prăfuită, strâns într-un impermeabil.

Schwartz îl prezentă directorului general.

— Inspectorul John Law, ce ne-a fost trimis azi dimineaţă de poliţia din Cincinnati şi care a şi început să ancheteze.

James Riahmtor întrebă pe noul sosit:

— Care e dar părerea dumitale, domnule Law?

Poliţistul schiţă o mutră de om foarte contrariat.

— Am fost, spuse el, cu maşina pe tot lungul căii ferate până la Morëette.

— Şi?

— Nimic. Nici o urmă de rapid.

— Cum? Nici o ipoteză?

— O astfel de situaţie nu suferă ipoteze… E ceva ce întrece înţelegerea omenească… Rătăcim în misterul cel mai obscur.

— Raţiunea nu îngăduie răpitul unui tren… Această dispariţie e ceva fantastic.

— Tocmai. Eu spun că e supranaturală.

— Un poliţist ca dumneata, dintre cei mai buni, n-a putut să culeagă cel puţin indicii în stare să ne dea o părere, măcar aproximativă? se miră Riahmtor.

— Nu pot să vă amăgesc… Pân-acum plutesc în incoerenţă şi neverosimil… Să aşteptăm… Timpul, unit cu neprevăzutul, e unul din cei mai buni colaboratori ai poliţiei. De altminteri, ca şi dumneavoastră, mi-am luat toate informaţiile necesare staţiei.

— Domnule Schwartz, voi avea a-ţi pune diverse întrebări.

— La dispoziţia dumneavoastră.

John Law, care nu-şi pierduse calmul şi care privea toate cu răceală, se aşeză într-unul din largile fotolii de piele, de lângă birou. James Riahmtor făcu la fel.

— Pe când eu cercetam pe linie, ce măsuri ai luat d-ta? se interesă poliţistul.

— Din jumătate în jumătate de ceas, am trimis pe tot parcursul rapidului 115, mai multe maşini din cele mai bune, cu însărcinarea de a inspecta linia. Şi împrejurimile… Nu mi s-a semnalat nimic anormal; nu s-a constatat nici un accident; şinele sunt intacte, iar acele şi semnalele funcţionează toate normal…

de altminteri, de la trei şi patruzeci de dimineaţa, când am văzut cu ochii mei trecând rapidul 115, i-au urmat alte patru trenuri, trei exprese şi un personal, care, acelea, au ajuns toate la destinaţie şi nimic suspect nu s-a observat în timpul mersului.

— Rapidul 115 n-a ajuns la Morëette, nu-i aşa?

— Nu! E aşteptat încă.

— Deci, cu toată certitudinea, trenul a dispărut între Walling şi Morëette... Abracadabranta întâmplare s-a produs în timpul acestui parcurs de o sută opt zeci de kilometri... Spune-mi acum, domnule Schwartz, n-ai niscaiva nume de-ale călătorilor din acel tren-fantomă?

Şeful gării frunzări printre hârtiile risipite pe masă.

— Da, câţiva, probabil principalii... Rude neliniştite că nu îşi văd pe-ai lor sosind cu trenul anunţat, mi-au telefonat... Unii dintr-înşii au alergat după ştiri, venind chiar pân-aici...

— Citeşte-mi, te rog, ce scrie în lista aceea.

— Mai întâi miss Gladys Maderson...!

James Riahmtor se cutremură:

— Gladys Maderson, fata celebrului miliardar din Chicago, cel mai mare negustor de cauciuc din lume? Drace!

— După cât am aflat, această tânără plecase însoţită de-o servitoare, spre a petrece câteva zile la mătuşă-sa, care are o proprietate în Morëette.

John Law încruntă sprâncenele, într-o atenţie şi mai încordată, dar nu lăsă să i se vadă simţimântul lăuntric ce-l agita.

Şeful gării urmă:

— Miss Gladys Maderson călătorea în vagon-salon.

Apoi, fără a se opri mai mult la călătoarea aceasta, înşiră alte nume.

— Câţi călători în total?

— După primele indicaţii ce mi s-au cablat, vreo sută, şi toţi unul şi unul... Rapidul 115 stă în fruntea trenurilor noastre de lux, cel mai bine amenajat, cel mai confortabil.

Directorul general al companiei scăpă un suspin:

— Vai! Şi unde-o fi acum? Unde?

Schwartz reluă repede:

— A, uitasem... Un amănunt ce poate să aibă importanţă... E vorba de conţinutul celor două vagoane-furgoane.

— Voiam tocmai să te întreb despre asta.

— Aşa... Rapidul 115 mai transporta, pe lângă bagajele obişnuite, şi pe contul marilor turnătorii din Morëette ale d-lor Litone şi Marx, o încărcătură preţioasă de-o considerabilă

valoare.

Înălţându-se pe scaun, detectivul ciuli urechea:

Schwartz preciză:

— După comunicările telefonice ale acestor industriaşi, care sunt foarte neliniştiţi, încărcătura cuprindea două lădiţe nituite, conţinând: una două sute kilograme de platină…

— Hei! exclamă James Riahmtor.

— … care, după cursul zilei, fac cam optsprezece milioane de franci! interveni poliţistul… Şi în cealaltă lădiţă?

— O sută kilograme de aur fin.

— O bagatelă de-un milion şi jumătate… În total, aproape douăzeci de milioane!… Foarte interesante, domnule Schwartz, cele ce ne spuseşi d-ta, făcu poliţistul, care-şi însemnase totul pe un carneţel ce şi-l scosese din impermeabil.

— Aceste amănunte par să vă intereseze? spuse James Riahmtor.

— Puţin, răspunse evaziv detectivul.

Apoi, se adresă directorului general al companiei:

— Dumneavoastră, ca om de lume, domnule, şi care ştiţi ce se petrece în înalta societate, n-aţi vrea să-mi spuneţi, dacă e adevărat, după cum circulă zvonul, că miss Gladys Maderson e logodită?

— Nimic mai exact, într-adevăr. Logodna ei cu Charles Tismes, fiul bancherului, era ca şi oficială.

— Perfect.

Doi lucrători daseră năvală în birou. Unul dintr-înşii gâfâi:

— În vestiarul depoului de maşini au fost găsiţi închişi, mecanicul şi fochistul rapidului 115!

CAP. 2
Primele investigaţii

Rapidul 115, format la Cincinnati, n-avea decât zece minute de oprire la Walling. Prin ce împrejurări stranii mecanicul şi fochistul se aflau închişi în localul depoului? Foarte intrigat, inspectorul John Law era grăbit s-o afle. Însoţit de directorul companiei şi de şeful gării, se duse la locul indicat.

Mecanicul şi fochistul, dezbrăcaţi aproape până la piele, zăceau la pământ, cu legături pe ochi, căluş în gură, braţele şi picioarele legate fedeleş.

Fură dezlegaţi. Erau pe jumătate leşinaţi şi, abia după multe şi grele silinţe, putură să răsufle şi să-şi vină în fire.

Schwartz se adresă mecanicului, pe care-l cunoştea:

— Spune, Evans, ce ţi s-a întâmplat?

Omul dete de mai multe ori din cap, ca spre a goni o vedenie de vis rău, roti priviri rătăcite în juru-i şi bâlbâi câteva cuvinte neînţelese.

Cât despre tovarăş, acesta încă nu-şi redobândise cunoştinţa. Li se daseră băuturi întăritoare.

După aceea, zorit cu întrebările, Evans vorbi:

— O, ce blestemăţie!... Sunt încă aiurit... Uite... Fred, fochistul, şi cu mine, făcusem cu bine, întâia parte a călătoriei Cincinnati-Walling... După cum prevede itinerarul, opream în gara aceasta la unu şi treizeci de dimineaţă... Era o noapte neagră, şi pe deasupra o ceaţă...

— Noapte bine aleasă, remarcă John Law.

— Oh, da, prielnică pentru toate relele! Chestia s-a întâmplat în cele zece minute de oprire în staţie. Şeful trenului supraveghea încărcătura unui sac poştal... Deodată, trei indivizi mascaţi, răsăriţi nu ştiu de unde, se repeziră asupră-ne şi, cu revolverul în mână, ne prinseră între ei. „Nici o vorbă – spuse unul – sau sunteţi morţi. Urmaţi-ne fără împotrivire!”. Fred care se folosea de oprire ca să îmbuce ceva, scăpă din mâini cârnatul şi codrul de pâine şi făcu un grabnic „Sus mâinile!”. Eu spălam un geam şi rămăsei nemişcat. „Înainte! Grăbiţi pasul!” ordonă cel care trebuie să fi fost şeful. Coborârăm de pe maşină câte cinci. La acea extremitate a peronului nu se găsea nici un impiegat, ca să ne sară în ajutor... Să fi chemat, era primejdie:

browningurile erau aţintite asupra noastră. Găliganii, care trebuie să fi cunoscut bine colţurile şi colţuleţele gării, ne împinseră pe un drum pustiu, spre locul unde ne-aţi găsit... Aici ne dezbrăcară de hainele de lucru şi doi dintre ei se îmbrăcară cu ele la iuţeală. Îmi ziceam: „Cele zece minute au să treacă; dacă n-o pleca trenul, se va produce nelinişte... O să se dea alarma...” Dar ticăloşii combinaseră scena minut cu minut... Cel ce comanda, îşi consulta cronometrul necontenit... Ne aruncară cu brutalitate la pământ, aducându-ne în halul în care ne vedeţi... înainte de a-mi pierde cunoştinţa, auzii pe şef poruncind: „Şi acum, săriţi pe locomotivă... până la plecare nu mai sunt decât patruzeci de secunde... Paşol!”. Asta-i...

E lesne de înţeles interesul cu care fu urmărită povestirea.

John Law îşi strângea, nervos, bărbia între degete.

— Mulţi călători s-au urcat de aici în rapid?

— Nu s-au dat decât şapte bilete.

În acel moment, atenţia tuturor se-ndreptă spre un impiegat care veni să anunţe lui James Riahmtor că sosise mister Edmond Maderson şi că dorea să-i vorbească.

— E tatăl lui mişă Gladys, una din călătoarele dispărute, despre care vorbeam adineauri, spuse directorul companiei din Ohio, adresându-se poliţistului. Poate că ţi-ar fi de folos să-l vezi. Dacă crezi, n-ai decât să vii cu mine.

Detectivul primi. Această întrevedere putea să-i aducă indicii preţioase.

„Businessmanul” era în prada celei mai vii emoţii de când îl lovise vestea fantastică a dispariţiei rapidului. Venise ca fulgerul, cu maşina lui de patruzeci de cai putere, parcurgând distanţa care-l despărţea de Walling, cu viteza de o sută de kilometri pe oră.

Apucă brusc pe James Riahmtor de pulpana sacou lui:

— Ce noutăţi aveţi? De sigur că nu e adevărat!... Fata mea, micuţa mea dragă Gladys. Nu-i aşa, aţi regăsit-o?... Când am aflat, fu ca o lovitură de trăsnet. Credeam că mi se ascunde adevărul... M-am gândit numaidecât la o catastrofă... căci, în sfârşit, versiunea care circulă e de necrezut... Ar fi caraghios, dacă n-ar fi groaznic de tragic...

Nenorocitul părinte, care-şi adora fata, plângea cu hohote, pierdut, tot căutând o speranţă în ochii celor ce-l înconjurau.

Îl însoţea un tânăr blond, de vreo douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat cu foarte multă eleganţă, şi care se jelea şi el. Mister Edmond Maderson care, în tulburarea lui, uitase să-l recomande,

repară însfârşit această omisiune:

— Mister Charles Tismes, fiul bancherului... logodnicul fiicei mele...

Tânărul se înclină.

Cu o volubilitate ce denota că mister Maderson, un bărbat care îşi păstra veşnic calmul, fusese în sfârşit scos din sărite, dânsul urmă:

— Şi când mă gândesc că fata nu era să plece aseară! Se hotărâse să nu ia trenul decât astăzi... Iată cum întâmplarea a lucrat împotriva noastră.

John Law, pe care aceste cuvinte îl intrigaseră cu deosebire, făcu câţiva paşi înainte.

— Sunt trimis de districtul poliţienesc din Chicago să fac ancheta, domnule, spuse, salutând pe miliardar. Aceasta îmi permite să iau parte la convorbire... Ce aflăm de la dumneavoastră e destul de ciudat... Miss Gladys Maderson n-avea de gând să plece cu trenul de ieri, ziceţi?

— Întocmai. Chiar că a trebuit să-şi facă bagajele în grabă.

— Din ce cauză această schimbare a hotărârii sale?

— Un telefon de la mătuşă-sa din Morëette, la care se ducea să se odihnească vreo câteva zile.

— Plecarea asta timpurie a fost într-adevăr, deplorabilă, spuse poliţistul, căzând pe gânduri.

Printr-o serie de întrebări precipitate, mister Maderson îl smulse din preocupările sale:

— Atunci, domnule Law, impresiile dumneavoastră care sunt? Afacere mai uimitoare şi mai de necrezut ca aceasta, nu cred să fi fost supusă perspicacităţii dumneavoastră vreodată!

— Mărturisesc că afacerea asta nu e banală de pe fel; iese din rândul evenimentelor obişnuite.

— Aveţi vreo idee ceva?... În definitiv, ce-a devenit rapidul 115?

— Sunt şi eu redus, ca şi dumneavoastră, la ipoteze, căci fenomenul e atât de uimitor, atât de uluitor, încât nu pot să trag nici o deducţie folositoare... Să avem răbdare...

Lucrătorii liniei, însărcinaţi cu o minuţioasă inspecţie a şinelor, a terasamentului şi a traverselor de pe linie, se întorceau acum din revizie, spre a raporta.

Cercetările nu le fuseseră zadarnice. Cam la optzeci de kilometri de gara Walling, echipa descoperise, agăţată de ghimpii unul mărăcine de pe marginea liniei, o fâşie de eşarfă.

Nici n-apucă sa zărească bine bucăţica de stofă, că mister

Maderson dete un ţipăt.

— Este eşarfa fie-mei, a micuţei mele scumpe, Gladys! Şi ea unde e? Aţi găsit-o şi pe ea? Poate că e rănită!… Spuneţi-mi tot adevărul, voi fi curajos, se ruga nenorocitul părinte, cu lacrimi în ochi.

Apucă, tremurând, ţesătura şi începu s-o sărate cu patimă.

Unul dintre lucrători explică:

— Un ceas am bătut noi împrejurimile ca să găsim mai mult. Mai încolo, până la vreo două sute de metri, n-am mai dat decât de nişte cioburi de sticla groasă; iată-le… Atâta tot.

John Law le luă şi le examina.

— Astea sunt nişte sfărâmături ale unui geam de la uşa unui vagon.

Consultat, James Riahmtor confirmă lucru! Îşi recunoscuse materialul.

— Şi fata? Biata mea fată! gemea miliardarul american.

— N-am găsit pe nimeni, nici un călător, repetă lucrătorul.

John Law îi puse o întrebare:

— În ce stare sunt şinele în locul acela?

— Tot aşa de netede şi de lucitoare ca peste tot; nicăieri vreo zdrelitură…

— Bizar!

Poliţistul rugă pe mister Maderson să fie bun să-i predea lui fâşia de stofă, o superbă eşarfă de batic, ale cărei destrămări arătau că persoana care-o purta n-o dăduse de bunăvoie.

Era mototolită, ca şi cum ar fi fost smulsă cu violenţă.

— Ce-aţi găsit nu e puţin lucru, spuse el, împăturind cu grijă bucata de stofă.

Mai adună şi bucăţelele de geam, pe care le puse într-o cutioară ce i-o dete un impiegat, şi aşează totul cu grijă în casa de bani a gării.

— Mi se pare, murmură el, că nu am pierdut ziua de-a surda.

Însă, la întrebările grăbite cu care-l sâcâiau toţi, nu răspunse decât printr-un zâmbet enigmatic.

— Vă jur că nu ştiu încă nimic, nimic, îi asigură el.

Expresul de Morëette, ce intra în gară, aduse o neprevăzută diversiune.

Din acest tren, printre alţi părinţi neliniştiţi, care alergau după ştiri, coborî mătuşa lui miss Gladys, care se repezi la mister Maderson, prăpădită.

— Unde mi-e nepoata?… Nu vreau să cred ce mi s-a spus: că a plecat de-aseară cu rapidul acela…

Industriaşul dete din cap.

— Totuşi, dumneata ar trebui sa fii ultima persoană care să se îndoiască de aceasta, spuse el. În urma telefonului ce i-ai dat d-ta ieri dimineaţă, şi-a modificat proiectul şi a luat trenul de seară, spre a veni la dumneata.

Mătuşa manifestă o vie mirare.

— Dar, Edmond, eu n-am telefonat de fel lui Gladys. N-o aşteptam decât cu trenul de astă-seară. Am aflat azi dimineaţă de la servitori, abia acum trei ceasuri, că nepoată-mea era printre călătorii rapidului dispărut... Îţi poţi închipui emoţia mea... Am pornit imediat încoace, cu întâiul tren, gândindu-mă că o să te găsesc, deoarece nu te-am văzut la Morëette.

Mister Edmond Maderson privea pe sora şa cu ochii măriţi de uimire. Fără a-i răspunde de-a dreptul, se-ntoarse spre John Law, care nu pierduse nici o vorbă din cele ce fuseseră rostite.

— Asta le-ntrece pe toate; domnule Law, bâlbâi el... îmi vine nebunia!... Nu mai înţeleg nimic.

Şi-şi prinse capul între mâini.

Fără a-şi pierde calmul, poliţistul întrebă pe mătuşă:

— Prin urmare, nu dumneavoastră aţi telefonat lui miss Gladys Maderson să ia trenul de seară?

— Fireşte că nu, făcu mătuşa, deprimată de această ştire.

Mister Maderson stărui:

— Însă după ce-a vorbit Gladys chiar eu am luat receptorul să-ţi recomand s-o îngrijeşti bine cât timp o sta la tine! Ţi-am recunoscut vocea foarte bine... Nici Gladys, nici eu nu ne-am putut înşela.

— Îţi jur, Edmond, că n-am telefonat, afirmă mătuşa cu tărie.

— Iată ceva care complică afacerea în chip ciudat, zise James Riahmtor, care-şi plimba privirea pătrunzătoare de la mister Maderson la soră-sa.

Charles Tismes, logodnicul lui Gladys, sta martor mut al acestor scene succesive. Părea profund covârşit de nenorocirea ce-l lovi.

Din când în când, îşi apăsa mâna pe umărul bogatului industriaş ca spre a-i aminti că-i împărtăşeşte întristarea şi a-l încredinţa de întregu-i devotament în această dureroasă împrejurare.

Sosirea unui nou personaj, în raglan cenuşiu, îl smulse, însă, brusc din atitudinea-i jalnică.

Arătă lui mister Maderson pe omul care înainta spre ei:

— Iată pe William Moore! Ce l-o fi adus prin meleagurile astea?

Poate că nu mă credea lângă dumneata? E foarte straniu!

William Moore, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu faţa aspră, ochi negri sub nişte sprâncene stufoase, fusese, mai înainte de alegerea făcută în persoana lui Charles Tismes, pretendent la mâna lui miss Gladys. Relaţiile dintre cei doi vechi rivali erau destul de reci.

William Moore se apropia de grupul de persoane ce înconjura pe mister Maderson.

Charles Tismes aruncă vechiului său rival o privire aspră, pe care acesta se făcu că n-o observă.

— Domnule Maderson, zise William Moore, înclinându-se, am aflat teribila ştire acum un ceas şi am dat fuga încoace... Mă pun cu totul la dispoziţia dumneavoastră, dacă s-ar întâmpla să aveţi nevoie de concursul meu.

Fără să refuze categoric oferta ce-i se făcea, industriaşul n-o primi decât cu rezervă.

— Îţi mulţumesc, domnule, dar sper că graţie cercetărilor ce-au şi început, o să ne trezim curând din acest vis groaznic.

Cu toate acestea, William Moore rămase locului, căutând să se intereseze în ce stare se găseşte ancheta, informându-se cu curiozitate de cele mai noii amănunte ale afacerii.

Charles Tismes, pe care prezenţa fostului pretendent îl plictisea vizibil, luă de-o parte pe detectivul John Law.

— Nu e aşa că cunoaşteţi pe omul care se interesează cu atâta stăruinţă de cercetările întreprinse? întrebă el, arătând pe noul venit.

Poliţistul răspunse evaziv:

— Ca toată lumea de aici, ştiu şi eu că e William Moore, fiul marelui cerealist din Chicago, un emerit sportiv. Într-un cuvânt, o personalitate onorabilă.

Charles Tismes rânji:

— De sigur că foarte onorabil... Moralitate desăvârşită... Dar, în specie, trebuie amintit un amănunt a cărui importanţa e de subliniat.

Detectivul aplecă urechea:

— Ce vreţi să ziceţi?

— O, nu insinuez nimic – reluă luă repede logodnicul lui Gladys Maderson – dar, în sfârşit, e ştiut de toată lumea că William dorea să ia de soţie pe fiica domnului Maderson şi că a fost îndepărtat... Se zice că a rămas tare înciudat de aceasta şi că disperarea lui, departe de a se potoli cu timpul, a sporit până la ură, după cum au observat-o prea bine intimii lui.

— Înţeleg, zise John Law. Mulţumesc pentru aceste precizări.

— Sunt neplăceri sentimentale ce împing pe oameni la cele mai urâte fapte, apăsă Tismes.

Poliţistul clătină capul, ca spre a da de înţeles că a priceput ipoteza făcută de interlocutorul său.

În aceeaşi clipă William Moore, care descususe personalul spre a-şi da seamă de toate împrejurările nemaiauzitei întâmplări, se apropia de poliţist şi-l întrebă:

— Care-i părerea d-tale, domnule Law? Iată un fapt care distruge toate ipotezele admisibile… E vreun element care ar putea îndruma cercetările într-o direcţie oarecare?

După câteva clipe de tăcere, detectivul rosti încet:

— Dar dumneavoastră, v-aţi făcut vreo părere?

Şi poliţistul îşi muşcă buzele, bănuitor. Dar William Moore răspunse alene:

— Eu sunt năucit… Personal n-am nici o impresie… împărtăşesc emoţia tuturor. Dar să fiţi încredinţaţi că mă voi sili să ajut poliţia din răsputeri.

— Îmi place să cred, zise printre dinţi poliţistul.

Apoi adăugă:

— Dac-ar fi numai pentru miss Gladys şi încă s-ar înţelege interesul dumneavoastră. V-a fost doar atât de scumpă această domnişoară.

William Moore, pe care această aluzie la ruperea logodnei lui cu fata lui mister Maderson ar fi trebuit să-l mişte, nici că clinti din sprinceană. Salută pe poliţist şi se depărta.

Detectivul, frământat de sentimente felurite, îl urmări din ochi, întrebându-se dacă nu cumva omul acesta îi va da cheia enigmei.

În timpul scurtului dialog dintre poliţist şi William Moore, Charles Tismes se ţinuse într-adevăr de-o parte. Acum se apropia de poliţist şi se informă pe un ton degajat:

— V-a dat informaţii interesante? Poate că i-ar fi fost cu putinţă.

— Dacă este vreun secret, o să trebuiască să mi-l împărtăşească, de voie sau de nevoie.

Şeful gării îi întrerupse.

— Domnule Law, spuse dânsul, dispunem de trei ore şi patruzeci de minute până la trecerea următorului expres. Am pus să încălzească o locomotivă, crezând că vrei să mai parcurgi odată linia ferată între Walling şi Morëette.

Într-adevăr, Mister Maderson ceru încuviinţarea de a însoţi pe

poliţist, şi tot astfel şi Charles Tismes. John Law nu făcu nici o obiecţie.

În aşteptarea plecării acestui convoi special, poliţistul, care nu voia să piardă nici o clipă, trecu în biroul şefului gării, unde mai înainte închisese în lada de fier fâşia de stofă şi bucăţelele de geam culese de lucrători pe marginea şinelor.

Dorea să ia cu el aceste piese de convingere şi să i se arate locul exact unde fuseseră găsite.

Pipăia bucata de eşarfă sfâşiată, a lui miss Gladys Maderson, când, apropiind-o de obraz spre a o examina mai atent, mirosul îi fu gâdilat de nişte emanaţii suspecte.

Ţesătura împrăştia o undă ce nu era de parfum, ci un amestec de mirosuri iuţi, de farmacie. Pusese la nas bucata de stofă şi o adulmeca la fel ca un copoi.

— Dacă nu mă înşel, miroase a cloroform, murmură el.

Chemă pe şeful de gară:

— A ce miroase eşarfa asta, domnule Schwartz?

Nici n-o duse bine la nas şi domnul Schwartz se pronunţă fără şovăire:

— Păi stofa asta e îmbibată de cloroform… sunt convins… Eu am fost operat de apendicită… acum trei ani şi mirosul acesta îl cunosc de-atunci şi nu pot să-l sufăr… Pâh!…

— Ştiam eu… Dar patru nări fac mai mult decât două.

Detectivul se gândea, privind în depărtări.

— Iată un indiciu nou – murmură el – şi nu lipsit de interes.

Şeful gării ar fi vrut să cunoască gândul poliţistului, dar acesta nu i-l încredinţa şi, ocolind întrebările probabile, zori:

— La drum! Trenul nostru e gata, nu-i aşa?

Locomotiva, înţepenită pe şine, gemea, sufla, monstru metalic, gata să înghită spaţiul.

Mister Maderson, mister James Riahmtor, Charles Tismes, Law şi cei trei oameni de echipă care revizuiseră linia mai de vreme, se instalară pe tender, pe care un colţ fusese curăţat de cărbuni în vederea acestei expediţii.

— Mergeţi încet – ordonă detectivul, adresându-se mecanicului – ca să putem observa bine calea şi împrejurimile.

Trenul gonea cu douăzeci de kilometri pe oră. După ce trecu de ultimele case din Walling, cât ţinea ochiul nu se vedea decât câmpie, adesea necultivată sau, din vreme în vreme, se desluşea câte o fermă cu acoperiş de stuf. Ici-colo, pădurici întunecate pătau verdeaţa livezilor.

John Law cerceta minuţios zarea, urmărind cu sete, din ochi şi

cu gândul, această anchetă.

La optzeci de kilometri de Walling, la locul unde echipa de oameni descoperise ceva mai de vreme fâşia de mătase şi cioburile de geam, locomotiva stopă.

Poliţistul şi persoanele care-l însoţeau coborâră de pe tender şi locurile fură din nou călcate, cercetate, scotocite.

Detectivul ceru lămuriri despre poziţia exactă în care fusese găsită eşarfa agăţată de mărăcini, la doi metri de şină. Oamenii care o găsiseră îi dădeau toate informaţiile.

— Bătea vântul azi noapte? întrebă John Law pe unul dintre inşii.

— Sufla puţin…

— Bine.

La două sute de metri mai departe, merseră să vadă locul ce fusese presărat cu fărâme de geam. Nu se mai găsi nimic.

Totuşi John Law îşi luă câteva însemnări pe carnetul ce nu-l părăsea niciodată.

Apoi, cu mâna stângă făcută cozoroc, începu să scruteze meleagurile de jur împrejur, sondând până la orizontul depărtat, ca un căpitan de vas care cercetează largul.

La prima vedere, peisajul nu prezenta nimic anormal în înfăţişarea terenului. Se vedea întinsul unei câmpii, netedă şi uscată. Nici o casă.

Şinele ce fuseseră obiectul unei atenţii deosebite pe tot parcursul, nu prezentau nici o anomalie; nici măcar o zgârietură suspectă. Iar pe terasament nu se vedea nici cea mai mică urmă de pas omenesc.

Cercetătorii se urcară din nou pe maşina ce-şi reluă mersul. Cu şi mai scrupuloasă atenţie decât pân-aici, John Law continuă să-şi noteze cele mai mici modificări ale terenului străbătut.

Se zări însfârşit Morëette, staţia de la o sută optzeci de kilometri de Walling şi până la care rapidul 115 n-apucase să ajungă.

Detectivul ceru personalului informaţii despre cele petrecute de dimineaţă. Dar nimeni nu ştia ceva mai mult; nu se făcuse nici o constatare vrednică de vreun interes.

Toţi rămâneau înlemniţi în faţa misterului.

John Law se pregătea să spuie mecanicului s-o ia înapoi, când Charles Tismes îl trase de mânecă şi-i arătă o limuzină mare, ce staţiona la vreo sută de metri de gafă.

— Ce e? întrebă poliţistul.

— E automobilul lui William Moore… Cum vezi, nu şi-a pierdut

timpul; ne-a luat-o înainte.

— Într-adevăr.

William Moore se arătă în curând.

Cu ce intenţii urmase el aşa de aproape investigaţiile poliţiste? Asta se-ntreba John Law, care nu pierdea din vedere nici o mişcare de-a îndoielnicului personaj. Se hotărî să se îndrepte spre el, spre a-i pune câteva întrebări ce poate l-ar fi încurcat.

La apropierea lui, William Moore nu păru să-şi piardă de fel cumpătul.

— Văd, zise el, că toţi am avut aceeaşi idee: aceea de a parcurge drumul pe care trebuia să-l urmeze rapidul 115.

— Aş putea şti, domnule, dacă în cursul acestei deplasări, aţi descoperit vreun indiciu interesant?

Tânărul răspunse fără şovăială:

— Vai, nimic… nimic… Tocmai vorbeam cu câţiva lucrători de pe linie, în speranţa de-a culege vreun amănunt menit să ne îndrumeze cercetările…

Cu un ton cam brusc, John Law luă iarăşi cuvântul:

— Poliţia vă mulţumeşte pentru iniţiativa dumneavoastră personală, domnule, dar se vede în măsură să ducă singură la bun capăt, şi mai bine ca oricine altul, astfel de investigaţii.

William Moore înţelese. Zise:

— Disperarea lui mister Maderson mă doare… Pe de altă parte, miss Gladys Maderson n-a încetat să-mi fie prietenă sinceră, pentru care simt o vie simpatie.

— Ştiu… ştiu, bombăni poliţistul.

— Nu e un cuvânt că, dacă oarecare proiecte ce le-am nutrit un moment n-au izbutit, să părăsesc pe tată şi pe fiică într-o împrejurare atât de groaznică, urmă William Moore, făcând aluzie directă la logodna dintre el şi miss Gladys, ce fusese ruptă. Le-am rămas devotat.

John Law nu mai lungi discuţia, care devia, rezervându-şi s-o reia cu mai mult folos când ocazia s-ar ivi.

„Pân-atunci n-am să-l pierd din vedere”, se gândea el.

Chibzuia să telefoneze în chiar seara aceea la Cincinnati, să i se trimită de grabă un coleg, a cărui unică misiune avea să fie de-a supraveghea pe William Moore.

Dar un fapt neaşteptat veni să atragă atenţia detectivului şi a tovarăşilor săi.

Se urcaseră din nou pe tender. Trenul, iuţindu-şi mersul, se îndreptă spre Walling, când, exact la o sută unsprezece kilometri de această staţie, John Law, care scruta fără odihnă

împrejurimile liniei, zări, lângă un rezervor de apă, o matahală culcată la pământ, nemişcată şi care nu stătea acolo de plăcere.

Făcu semn mecanicului să oprească şi, urmat de cei trei oameni de echipă, de mister Maderson şi de Charles Tismes, sări din tender şi se îndreptă spre, masa informă ce zăcea la vreo sută de metri de linie.

— Parc-ar fi om, zise mister Maderson.

— De o fi om, vai de el în starea în care se găseşte!

Ajunseră în sfârşit până la acea formă ghemuită. Era într-adevăr om. Dar nu mişca. Cu trupul zgârcit şi capul pe genunchii îndoiţi, părea mort de-a binelea. Hainele-i erau mototolite şi mânjite de noroi.

Totuşi, terenul din juru-i era uscat, şi ploaie nu căzuse de trei zile.

— E, de sigur, victima vreunor automobilişti, zise Charles Tismes.

Într-adevăr aşa şi era de crezut.

John Law se aplecă deasupra omului, ca să vadă dacă mai trăieşte şi lipi urechea de inimă.

— Mai răsuflă, zise apoi.

Dar nările detectivului se dilatară; mirosi îmbrăcămintea celui leşinat.

— Straniu, murmură el. Miroase a cloroform.

Luă unul câte unul pe cei de faţă şi-i puse să controleze constatarea.

— E foarte important, zise el. Dacă mă-nşel, să nu vă codiţi a-mi spune.

Dar toţi fură de aceeaşi părere. Hainele necunoscutului miroseau a cloroform.

— Ca şi eşarfa, rosti poliţistul, traducându-şi gândurile ce-l frământau.

Numai Charles Tismes declară mai întâi că nu simte decât foarte slab mirosul eterat, apoi se uni şi el cu părerea unanimă. Într-adevăr, nici o îndoială nu putea fi.

Hotărâră să ducă repede la Walling pe omul care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa, spre a-i da acolo îngrijirile de care avea nevoie.

La întoarcere, John Law inspectă cu atenţie împrejurimile, spre a afla de unde venise acest om pe care nu-l băgaseră de seamă la ducere; dar asupra acestui punct nu găsi nici un indiciu care să-l lămurească.

În tot restul drumului, ce trecu fără nici un alt incident, John

Law rămase adânc cufundat în reflexiile sale. Pe necunoscut îl dăduse în grija celor trei lucrători ai liniei şi aceştia se sileau să reînsufleţească pe nenorocitul care horcăia de-ţi era mai mare mila.

În sfârşit, trenul special sosi la Walling. Era şi timpul. Printr-un fluierat neîntrerupt, un expres îşi semnala sosirea apropiată.

Un doctor fu chemat în cea mai mare grabă, spre a examina pe necunoscutul întins acum pe o canapea, în biroul şefului staţiei, Schwartz.

Practicianul începu prin a dezbrăca victima, care nu-şi revenea deloc, şi apoi o cercetă de-aproape.

În acest timp, poliţistul, ajutat de şeful gării, căuta prin buzunarele hainelor necunoscutului, spre a-i stabili identitatea.

Găsiră în portofoliu hârtii folositoare: o carte de alegător pe numele de Remond Bredmer, garajist la Talheguat.

Deodată, Schwartz scoase o exclamaţie de surpriză. Dăduse, în buzunarul din dreapta al vestei, de o bucăţică de carton pe care-l tot învârtea în mână:

— Ia poftim de vezi, domnule John Law, un bilet de tren de la Cincinnati la Talheguat şi cu dacă de ieri, ora plecării din oraşul Cincinnati a rapidului 115, trenul dispărut!

Poliţistul luă repede biletul în chestiune şi verifică spusele şefului de gară.

— Într-adevăr, mormăi el, totul lasă a se crede că ne aflăm în prezenţa unui călător din garnitura ce s-a eclipsat aşa de misterios.

Era o constatare importantă. În sfârşit, graţie acestui călător, scăpat viu ca prin miracol, din spăimântătoarea şi încă inexplicabila aventură, aveau să afle totul. Peste câteva clipe, adevărul avea să iasă la lumină şi soarta trenului să fie lămurită.

Lesne de înţeles, dar, cu ce emoţie şi cu ce grijă urmărea John Law mişcările doctorului, care se silea să reînsufleţească victima, ce sta cu faţa galbenă ca ceara şi încă nu deschisese ochii.

Examinând cu atenţie corpul nefericitului, doctorul remarcă pe braţul drept o rană în jurul căreia sângele se închegase.

— Omul acesta, zise dânsul, a fost atins de o descărcătură de armă.

Poliţistul se apropiase, foarte intrigat.

— După starea rănii, continuă practicianul, se poate afirma că atacul s-a întâmplat cam de vreo cincisprezece ore.

— Ceea ce, cu aproximaţie, aşază fapta la ora când presupunem că rapidul 115 a dispărut.

— Pe de altă parte, mai observă medicul, perforaţia n-a fost făcută de aproape, nici chiar de la câţiva metri, ci de la o oarecare depărtare.

— Ceea ce însemnează?

— Că arma care-a fost întrebuinţată împotriva acestui om nu era revolver, ci puşcă.

Detectivul încruntă sprâncenele şi rămase câteva clipe pe gânduri; nu comunică însă nimănui reflexiile sale. Se-ntoarse spre doctor:

— Ah, mi-e de grabă, zise el cu un suspin, să văd mai curând pe omul acesta venindu-şi în fire... Prin el, poate, vom ajunge să răzbim negurile încă atât de dese ce învăluie această fantastică afacere... Pentru că, fără îndoială, el ştie...

Rănitul deschise în sfârşit ochii... nişte ochi înspăimântaţi. Tremura tot şi părea pradă unei spaime nespus de mari. Doctorul John Law şi şeful gării, aplecaţi câteşitrei deasupra victimei, ale cărei trăsături tot tresăreau într-o sforţare vădit dureroasă, pândeau ca să i se ivească în ochi o lucire de judecată.

Buzele-i tremurară, se deschiseră, dar dintre ele nu ieşiră decât sunete nearticulate. Globurile ochilor îi erau tulburi.

Tot corpul îi era scăldat într-o sudoare rece.

Doctorul clătină capul şi diagnostică:

— Nenorocitul are comoţie; e lovit de amnezie. N-o să-i smulgeţi nici o explicaţie cu rost. Va bate câmpii. De prisos să-l mai sâcâiţi; cu asta. I-aţi întârzia întremarea; trebuie să aşteptaţi.

— Dar n-o să se vindece curând? stărui poliţistul, cam abătut.

— În afecţiuni de felul acesta, nu se poate şti. O săptămână, o lună, poate şi mai mult.

John Law ridică braţele, disperat. Toate nădejdile i se năruiau. Misterul rămânea întreg.

Dar acest moment de deprimare fu scurt. Detectivul nu era om ca să se dea bătut în faţa obstacolului. Caracterul misterios şi enigmei ce stăruia înainte-i îi îndoia energia. Se jurase să ducă afacerea la bun sfârşit. Nici o piedică nu putea să-l descurajeze.

CAP. 3
Scrisoarea enigmatică

Mister Maderson se hotărâse să nu se întoarcă la New York până ce misterul dispariţiei rapidului 115 nu va fi fost lămurit. Reţinuse un apartament la „Royal” – hotelul principal din Walling.

Disperarea industriaşului era imensă. Se zbătea între cele mai felurite presupuneri asupra soartei nefericitei lui fete. O va mai revedea el vreodată? Unde-o fi ea la ceasul acela? Atâtea întrebări îşi punea de sute de ori pe oră, fără să poată găsi o explicaţie admisibilă!

Charles Tismes nu vrusese să părăsească pe acela pe care-l considera de pe acum viitorul socru. Descinsese, la acelaşi hotel cu dânsul.

Cât despre inspectorul, John Law, îşi stabilise cartierul general al investigaţiilor în Walling, unde avea de gând să rămână până la sfârşitul anchetei. Ceruse întăriri la districtul din Cincinnati şi aştepta pe doi din colegii săi, care aveau să sosească neîntârziat.

Emoţia era la culme nu numai în partea locului, dar toată America se pasiona de acest eveniment de necrezut, nemaiauzit, pe care mulţi încă nu voiau să-l admită şi care încurca cele mai îndrăzneţe ipoteze.

Mister Maderson, petrecu o noapte chinuită, pradă celor mai fantastice presupuneri! Şi abia spre ziuă, când îl doborî osteneala, putu să aţipească.

Când se deşteptă, era nouă dimineaţa. Sări din pat ca să treacă în cabinetul de toaletă. Îi era zor să iasă din casă, spre a merge să-şi dea seamă singur de stadiul în care se găseşte ancheta.

Poate că groaznicul coşmar să se fi risipit peste noapte sau cel puţin preţioase indicii putuseră fi culese. Se silea din răsputeri să creadă aşa.

Deodată, pe când îşi îmbrăca pijamaua, privirea-i mirată se opri asupra unui mic scrin din lemn de trandafir, aşezat între cele două ferestre. Pe poliţa de sus a acestui scrin se vedea un plic alb, pătrat, pus în evidenţă, şi pe care mister Maderson era sigur că nu-l văzuse în ajun, înainte de a se duce la culcare.

Îl luă; era pecetluit cu îngrijire şi purta adresa: *Domnului Edmond Maderson,* iar într-un colţ: *personal.*

Rupse plicul cu o nerăbdare îndreptăţită.

Cu o înfiorare ce creştea la fiecare frază, cu inima strânsă şi buza tremurândă, citi această scrisoare:

„Domnule,

Rapidul 115 a dispărut. E fapt; deocamdată, admiteţi-l fără a încerca să înţelegeţi. Misterul se va limpezi mai târziu, când voi socoti eu că este timpul.

Spun când voi socoti eu, *deoarece cel ce vă scrie aceasta, este sufletul întreprinderii al cărei scop exact nu-l cunoaşteţi şi pe care vi-l dau cu pe faţă.*

Dispariţia rapidului 115 – despre care, vă repet, n-am să vă divulg nimic acum – e o afacere.

Ca perfect businessman ce sunteţi, mă veţi înţelege, cel puţin sper, în propriul dv. interes.

E o afacere, ceva mai extraordinară decât altele, asta o recunosc şi totodată ştiu că moravurile societăţii actuale n-o admit. Dar scopul scuză mijloacele, oricât de fantastice ar fi ele.

Ce scop am avut eu când, ca să zic aşa, am sfeterisit rapidul 115? E un scop dublu. Mă explic.

Mai întâi, scumpe domn, iubesc pe fiica dumneavoastră, miss Gladys. Ca mijloc spre a-i dobândi mâna, n-aveam decât unul: s-o răpesc. S-a făcut şi, o să conveniţi şi dumneavoastră, în chip puţin banal.

Pe de altă parte, îmi trebuiau bani: încărcătura excepţională de platină şi de aur curat mi-i procură. Câştig, dintr-o lovitură, fericire şi bogăţie, avere şi dragoste. Visul cel mare, în sfârşit realizat.

Mărturisiţi că aş fi fost un naiv dacă n-aş fi profitat de prilej.

Iată dar situaţia de astăzi: miss Gladys care, vă asigur, e perfect sănătoasă şi tratată cu cel mai mare respect, e în mâinile mele şi dispun de douăzeci de milioane... Şi suma, sigur că va creşte cu timpul.

Cert că am şi complici pe care trebuie să-i plătesc. Dar, după toate socotelile, îmi va rămâne în buzunar atât cât să pot iscăli cele mai frumoase cecuri.

Întâia parte a ostenelilor, a izbutit după cum mi-a fost dorinţa. Rămâne a doua, ultima şi cea decisivă. Trag nădejde că o s-o duc la un sfârşit tot atât de bun şi că totul va decurge fără certuri, fără ţipete, fără nici un incident, dacă o să vreţi să puneţi umărul şi dumneavoastră. Merg la ţintă cu brutalitate. E preferabil.

Deci, m-am decis să iau de soţie pe miss Gladys... Să nu vă

speriaţi de mezalianţă! Calmaţi-vă, vă rog, scumpe domnule Maderson! Credeţi că o să găsiţi gineri mai de soi decât mine? Recunosc. Însă, după cele ce v-am spus mai sus, ştiţi că nu mai sunt un coate-goale.

Deci, voi dispărea cu fata dumneavoastră şi, de veţi voi sau nu, tot mă voi însura cu dânsa. Miss Gladys, vreau să cred, va înţelege situaţia şi va fi cuminte.

Or, ştiu că destinaţi fiicei dumneavoastră o zestre care constituie o mică avere: trei sute de mii de dolari. Banii aceştia nu sunt de dispreţuit. Vor aduce un aport interesant în căsnicia noastră, completând îndestularea trebuincioasă.

Haide, acum că v-a trecut întâiul moment de supărare, nu vă mai indignaţi! Acceptaţi propunerea aceasta. Nu atât pentru mine cât pentru fiica dumneavoastră, pe care o iubiţi cu atâta duioşie şi n-aţi voi s-o nenorociţi.

Strângeţi dar, vă rog, dota în chestiune şi fiţi gata să mi-o trimiteţi la locul pe care vi-l voi arăta într-o scrisoare viitoare şi pe care o veţi primi pe aceeaşi cale misterioasă. Poate că, atunci, noi, fata dvs. şi cu mine, nu vom mai fi în America... Ştiu că aveţi trecere pe la cei puternici... Nu pot fi în siguranţă aici.

În cazul când aţi respinge propunerile mele, mă voi lipsi de concursul dv., dar spre marea mea părere de rău, scumpa dv. fiică ar putea să sufere.

De prisos să căutaţi a şti cine vă scrie şi unde se găseşte fiica dumneavoastră... Cred că veţi pierde timpul de pomană.

Cât despre ceilalţi călători din rapidul 115, care au avut nenorocita inspiraţie să se urce în tren cu miss Gladys şi cu încărcătura de metale preţioase, să n-aibă nimeni grijă de soarta lor. Îndată ce voi fi la adăpost de orice represalii, îi voi pune în libertate. Acesta mi-e gândul, afară doar, dacă nu s-o amesteca poliţia, spre a complica lucrurile... Ce s-ar întâmpla atunci... nu se ştie...

Şi acum vă dau timp o zi şi o noapte ca să mă blestemaţi... După acest termen sper că veţi fi revenit la sentimente mai bune şi că veţi accepta vederile mele. E cel mai simplu aşa, credeţi-mă, sau dacă nu...

A bon entendear, salut".

Mister Maderson nu-şi credea ochilor. Îl cuprinse un tremur nervos. Îi venea să turbeze. Citi încă odată scrisoarea enigmatică, bătută la maşina de scris, şi iscălită cu o cruciuliţă cu cerneală roşie.

Cine era banditul care dictase o astfel de scrisoare? Atâta cinism revoltător, odios, ţâşnea din aceste pagini cu rândurile strânse, încât ai fi crezut aproape că e o glumă.

Din gâtlejul nefericitului părinte ieşi un strigăt de furie.

Şi cine adusese scrisoarea aceasta aici, la hotel, punând-o noaptea pe poliţa scrinului? Se duse la uşă: era încuiată de două ori şi cheia pe dinăuntru. Nici o urmă de spargere. Nouă enigmă!

Chemă pe băiatul de serviciu. Acesta nu văzuse, nici n-auzise ceva neobişnuit. Afară de locatarii cunoscuţi în hotel, nici un individ suspect nu pătrunsese acolo, peste noapte. Şi, totuşi, această scrisoare nu căzuse din tavan. O adusese cineva! Dar însemna să te baţi cu umbrele, în beznă, căutând să elucidezi punctele stranii din afacerea aceasta.

Mister Edmond Maderson se îmbrăcă cu grabă febrilă şi ieşi din cameră.

În holul hotelului se întâlni cu detectivul John Law. Întrebă, gâfâind:

— E ceva nou?

— Nimic, făcu celălalt.

Nu tot aşa putea spune şi industriaşul. Incapabil să rostească o vorbă, din pricina emoţiei, întinse poliţistului scrisoarea ce-i fusese trimisă în condiţii aşa de stranii.

John Law luă cunoştinţă de ea, nu fără a trăda, prin tresărirea muşchilor feţei, câtă surprindere îi pricinuia. Restitui destinatarului scrisoarea, stătuse pe gânduri un minut, apoi zise:

— Ei bine, dacă n-are alte merite, misiva aceasta, cel puţin, precizează oarecare puncte din această tulburătoare afacere şi astfel sfâşie puţin valul misterului. Dar nu e decât începutul.

— Găsiţi că…

— Da, de. Sigur, întrerupse detectivul. Acum ştim că avem de a face cu o bandă de răufăcători, puternic organizată. Pe de altă parte, cunoaştem mobilul acestui atentat criminal… E un rezultat ce nu trebuie trecut cu vederea, credeţi-mă.

— Poate, admise mister Maderson, dar asupra condiţiilor în care a dispărut rapidul 115, plutim încă în beznă, şi numai adevărul în privinţa acestor condiţii ar putea să ne puie pe calea acelor mizerabili indivizi…

John Law îşi mângâia bărbia cu un gest familiar.

— Răbdare! zise el, fără să-şi spună tot gândul. Să fim încrezători. Poate că ne apropiam de capăt.

— Să v-audă Dumnezeu! exclamă nefericitul părinte. Biata, micuţa mea Gladys! S-o ştiu în mâna acelor tâlhari! Ah, dacă n-ar

fi chestia decât de bani, le-aş da bucuros, ticăloşilor, suma ce-mi cer, numaidecât... Dar vor să ducă departe pe scumpa mea iată şi, la gândul acesta...

Nenorocitul hohotea în plâns, prăpădit, şi poliţistul nu ştia cum să-i potolească durerea.

Sigur că erau permise toate temerile şi ar fi fost să te amăgeşti şi sa te expui, probabil, la decepţii amare, crezând că e aşa de uşor de dezlegat o asemenea afacere ne mai auzită.

Detectivul trase pe nefericitul tată într-un salonaş al hotelului.

— Îngăduiţi-mi, îi zise, să vă pun câteva întrebări, care mă vor ajuta, poate, într-o sarcină ce, recunosc, e spinoasă. N-aveţi nici o bănuială intimă care să-mi indice încotro să-mi îndrumez cercetările? Nu vă faceţi nici o idee despre personalitatea semnatarului acestei scrisori? Căutaţi bine... Printre numeroasele persoane cu care aţi avut de-a face, n-ar fi vreuna pe care s-o credeţi capabilă de-o asemenea odioasă uneltire?

Mister Maderson se reculese şi-şi scrută memoria. Nici un nume nu-i venea în minte.

Detectivul voi să-l ajute:

— Printre pretendenţii la mâna fetei dumneavoastră? Mi s-a atras atenţia asupra unui oarecare, William Moore...

— Fiul cerealistului din Chicago?

— Exact.

— Pe băiatul acesta, pân-acum, îl ştiu foarte cinstit... Se trage dintr-o familie excelentă şi duce o viaţă care n-a dat loc la nici o imputare până-n ziua de azi...

— Sigur, dar veţi conveni că s-a simţit foarte dezamăgit când a văzut că i-a fost preferat un rival... El a iubit pe miss Gladys.

— Într-adevăr, tânărul trebuie să fi fost oarecum îndurerat... Dar când fiica mea şi-a spus hotărârea, el părea să se încline în faţa alegerii ei, şi ne-am despărţit în foarte buni termeni... Nu pot să-mi închipui...

— Toate trebuie admise, toate presupunerile, în afaceri aşa de încâlcite ca cea de care ne ocupăm.

Mister Maderson clătină capul şi trupul i se încovoia.

— Nu mai ştiu nimic, gemu el.

Poliţistul lăsă pe nenorocit plângând, zdrobit, şi-şi reluă cu ardoare cursul investigaţiilor.

Dăduse unuia din colegi sarcina să afle cum îşi petrecea timpul William Moore şi, mai cu seamă, să nu-l piardă o clipă din ochi. Îi dăduse întâlnire la biroul central poliţienesc din Walling. Se duse acolo în grabă şi găsi pe inspector, care-i raportă cum şi-

a îndeplinit misiunea.

William Moore, rămăsese în oraş; închinase o cameră la un hotel de lângă gară. De dimineaţă chiar plecase, din Walling şi o luase, pe jos, de-a lungul căii ferate în direcţiunea Morëette.

— Am lăsat urmărirea spre a veni la întâlnirea ce mi-aţi fixat şi spre a vă înştiinţa de deplasarea, omului acela... De altminteri, îl putem ajunge din urmă... Adineauri era la patru kilometri pe câmp... Nu s-a întors încă...

— Bine, mulţumesc. O fac eu singur. Dacă am merge amândoi, riscăm să atragem atenţia.

John Law ceru să i se indice locul unde se plimba William Moore.

„Plimbare ce nu va îi având drept ţel numai să ia aer”, îşi zise el.

Omul îşi ridicase gulerul pardesiului şi-şi trăsese pălăria de pâslă pe ochi. Se ascundea, cât putea pe partea cărării ce mergea de-a lungul liniei.

John Law nu pierdu clipă. Ţinea să ajungă pe individul pe care-l urmărea şi ale cărui purtări i se păreau ciudate. Pe un drum lăturalnic, ajunse repede, în automobil, la locul pe care i-l indicase colegul lui. Zări însfârşit pe omul căutat; îl recunoscu după îmbrăcăminte: raglan cenuşiu, pantalon de culoare deschisă, pălărie moale, cafenie: chiar costumul cu care-l văzuse îmbrăcat în ajun pe William Moore.

Spre marea-i mirare, acesta, care, am spus-o mai sus, venise până aici pe jos, se îndreptă spre maşina lui, un torpedo, care-l aştepta la o răscruce de drum. Acea maşină era ascunsă după un grup de copaci. La volan era un şofer.

William Moore sări în vehicul, fără să dea vreo adresă şoferului, care probabil că ştia spre ce destinaţie să se îndrepte.

John Law, care urmărise pe William Moore cu discreţie, fără să fie văzut, se luă după torpedo cu automobilul său, de la distanţă.

Cu nouăzeci de kilometri pe oră, torpedoul apucă în direcţia Morëette. Detectivul se întreba cu îngrijorare încotro era atras, astfel. Drumul de urmat fu foarte lung. Poliţistul întâmpină greutăţi serioase ca să nu piardă din vedere urma vehiculului lui William Moore.

În fine, torpedoul stopă în împrejurimile localităţii Morëette, dinaintea unei clădiri, pe care John Law o identifică repede: acolo erau atelierele d-lor Litone şi Marx, cei doi turnători, proprietarii încărcăturii de metale preţioase, dispărută odată cu rapidul 115.

— Iată ceva extraordinar, se miră poliţistul.

Dinaintea acestei noi şi tulburătoare cimilituri, detectivul luă, brusc, o hotărâre de la care aştepta rezultate poate decisive.

Se întoarse în goana mare, la Walling, lăsând pe William Moore să-i viziteze pe turnătorii victime. Urmărea să profite de absenţa ex-pretendentului lui miss Gladys Maderson, spre a face o discretă perchiziţie în camera-i de la hotel, unde se bizuia să dea de documente menite să-l fixeze asupra rolului lui.

Se adresă patronului hotelului, îşi declină calitatea şi-şi arătă dorinţa de a se urca în camera lui William Moare.

— Cum nu! răspunse hotelierul. Puteţi să vă urcaţi. Dl. William Moore vă va da însuşi explicaţiile cerute.

— Cum asta? ripostă detectivul. Nu ştiţi, oare, că dl. William Moore nu-e în odaia lui?

Hotelierul zâmbi:

— Greşiţi, domnule. Nu e nici un minut de când am fost sus chiar eu, ducând ziarele acestui pasager, care, de altfel, n-a ieşit de fel în dimineaţa aceasta... E încă în pijamaua de noapte.

— Asta-i. Sunteţi sigur de ce-mi spuneţi?

— Absolut sigur. Vă puteţi convinge personal, dacă nu mă credeţi pe mine...

John Law ascultă încremenit. Lăsase mai adineauri pe William Moore la aproape o sută optzeci de kilometri de-aici, şi acum i se spunea verde că el nu ieşise din hotel, că era în pijama în odaie! ... Aceasta depăşea orice închipuire.

Fără a se încrede în cuvântul, totuşi destul de afirmativ, al antreprenorului, rămase în holul hotelului, voind să se încredinţeze cu proprii lui ochi. Supraveghea atât intrarea clădirii cât şi scara ce ducea la camere.

Era cam pe la prânz. Nu trecură nici cinci minute şi detectivul zări pe William Moore ieşind din camera lui şi coborând, încet, scara.

— Atunci omul acesta e compus din două fiinţe, murmură poliţistul, necrezându-şi ochilor. Iată ceva fantastic!

Părăsi hotelul în prada unei vii nedumeriri. Pe când păşea pragul, torpedoul pe care-l urmărise până la Morëette trecea dinainte-i cu viteza a patra...

CAP. 4
O destăinuire ciudată

Două zile se scurseră, în timpul cărora ancheta lâncezi. John Law părea să-şi adune forţele în vederea unui atac bruscat; studiase minuţios toate elementele afacerii.

Aşteptând lovitura de teatru, care avea să pună capăt neliniştii generale, publicul urmărea cu pasiune cele mai mici amănunte ale acestei senzaţionale afaceri.

Mister Maderson ajunsese o umbră; durerea îl doborâse.

Charles Tismes venea să-l vadă de mai multe ori pe zi, şi între timp, căută şi el să elucideze misterul trenului evaporat, dar concursul lui benevol n-adusese nici un indiciu vrednic de a fi reţinut.

În ziua aceea John Law fu chemat la telefon de către directorul sanatoriului unde era îngrijit Remond Bredmer, voiajorul căzut din rapidul 115, şi găsit prin împrejurimile liniei ferate.

Oare nenorocitul acela îşi recăpătase luciditatea spiritului? Avea să vorbească şi să lămurească taina trenului dispărut?

John Law alergă la căpătâiul bolnavului. Doctorul, care-l îngrijea, primi pe poliţist şi-i spuse de ce-l chemase acolo atât de urgent.

— Din nefericire, lămuri el, pacientul nu şi-a recăpătat raţiunea… A fost atins prea serios… Comoţia pe care a suferit-o trebuie să fi fost de-o violenţă rară… Însă, cât ţin momentele de relativă luciditate prin care trece, articulează plângeri, debitează fraze fără şir în aparenţă, dar care ar putea să vă procure, ne-am gândit noi, indicaţii utile. Poftiţi cu mine.

Detectivul urmă pe medic care-l duse în camera rănitului, ce îndruga, într-adevăr, vorbe fără şir, dar pe care poliţistul le înregistra cu atenţie.

— Ah… nisipul… pretutindeni nisip… Apoi, umbra… Ah, ce umbră!… divaga nenorocitul, zbătându-se.

Aceste vorbe, ce reveneau mereu în chip straniu pe buzele lui, trebuiau să însemne ceva, să corespundă unei impresii ce-l izbise cu deosebire, deoarece-i veneau mereu în minte.

Nisip? Umbră?

John Law stabili numaidecât o apropiere între aceste cuvinte şi noroiul nisipos pe care-l observase pe vestmintele mânjite şi

sfâşiate ale călătorului scăpat. Nu şovăi a deduce că o legătură sigură există între acest fapt şi cuvintele rostite.

Dar pe aceste date nu putea stabili decât ipoteze.

Nisip? Cert că, înainte de a fi fost găsit neînsufleţit, Remond Bredmer trecuse printr-o regiune unde solul conţinea nisip de natură specială.

Cercetările întreprinse deja în acest sens nu făcuseră să se descopere, prin apropierea imediată a liniei ferate, nici un asemenea teren. În privinţa aceasta, afacerea era destul de întunecată.

Foarte intrigat, detectivul dispuse noi investigaţii de-a lungul liniei, între Walling şi Morëette.

Aceste operaţii urmau că fie făcute după-amiază.

În aceeaşi după-amiază, William Moore îşi plătea nota la hotelul unde descinsese şi avea de gând să se întoarcă acasă, la tatăl său, în Chicago.

Celor care îl întrebară de cauzele acestei plecări neaşteptate, în toiul anchetei, le declară, fără a da alte lămuriri, că colaborarea lui în cercetările în curs nu putuse da nici un rezultat precis. Deci pleca spre a-şi vedea de treburi.

William Moore sosi, într-adevăr, la Chicago, dar de acolo luă alt tren spre New York, unde ajunse a treia zi.

Abia sosit în capitala americană, tânărul merse de grabă la locuinţa lui mister Edmond Maderson. De la plecarea tatălui şi a fiicei, casa avutului industriaş părea părăsită. Servitorii împărtăşeau durerea stăpânului.

Altădată William Moore, fusese necontenit oaspetele acelei case bogate. Cunoscuse pe miss Gladys de când era copilă şi cele două familii întreţineau legături de prietenie.

Tinerii se considerau ca şi uniţi, când, într-o zi, veni Charles Tismes. La început Gladys nici nu luă în seamă curtea ce-i făcea noul pretendent şi s-ar fi zis că acesta n-are nici un sorţ de izbândă. Dar, deodată, se produse o schimbare neaşteptată în mintea fetei, care se dezlipi de întâiul pretendent, iar Charles Tismes ajunse logodnic definitiv.

Deşi la-nceput foarte surprins de aceasta, mister Maderson nu ridică nici o împotrivire, ci lăsă fata să facă după voia inimii.

William Moore, cu toate că se simţi profund mâhnit de schimbarea neprevăzută a aceleia pe care o considera logodnica sa, se supuse liniştit hotărârii ei. Se plecase dinaintea rivalului; îşi rărise vizitele şi nu mai venea decât la marile serbări ce le da, din când în când, mister Maderson. Cu ce intenţii intra el acum

într-ascuns în acea casă, când stăpânul era absent? Venirea sa fusese provocată de-un cuvânt misterios ce-i fusese trimis de către madame Mabel, guvernanta lui miss Gladys.

Madame Mabel, foarte devotată fetei şi iubind-o mult, simţise un mare regret cu câteva luni mai înainte, când se produsese aceea bruscă schimbare, din care William Moore, pe care-l socotea băiat cinstit, muncitor, logodnic ideal, trebuise să iasă victimă a unui necunoscut ca Charles Tismes, care, ei, nu-i inspira decât o încredere relativă.

Împrejurările dramatice în care dispăruse fata, deşteptaseră în mintea guvernantei oarecare bănuieli sprijinite pe fapte destul de curioase şi ţinuse să le împărtăşească imediat lui William Moore, al cărui devotament îl ştia. Aştepta pe tânăr cu nerăbdare.

— Mulţumesc că aţi venit, îi spuse dânsa.

— Bileţelul dumitale sublinia – doar câteva rânduri – dar aşa de urgent, m-a intrigat mult, recunosc.

— N-aţi spus nimănui că veniţi aici?

— Precum m-ai povăţuit: nimănui.

— Mai bine aşa, căci s-ar putea să mă fi înşelat. Ceea ce am să vă raportez este, într-adevăr, strict confidenţial… În zăpăceala ce ne-a cuprins pe toţi, n-am crezut că pot să păstrez doar pentru mine anumite vorbe surprinse…

— Puteai anunţa pe mister Maderson.

— Nu, ar fi fost imprudent… Căci, v-o repet, s-ar putea să fi fost indusă în eroare… şi lucrul e aşa de grav… aşa de grav…

— Sunt nerăbdător să te-aud, zise William Moore, aşezându-se în fotoliul ce-i oferea doamna Mabel.

Guvernanta începu atunci mărturisirea următoare, care avea să proiecteze asupra misterului rapidului 115, o lumină neprevăzută:

— În ajunul zilei când miss Gladys Maderson urma să plece cu trenul spre a petrece câteva zile la mătuşa ei, avu o întrevedere cu mister Charles Tismes, logodnicul ei. De dimineaţă părea nervoasă şi în neastâmpărul ei trăda o tulburare ce nu mi-a scăpat. Am văzut chiar că ochii-i străluceau de lacrimi şi era gata să plângă; dar îşi înăbuşi plânsul până când veni pretendentul oficial. Fu primit cu mare răceală de către tânăra mea stăpână. Se închiseră amândoi în salon. Presimţind ceva anormal, nu mă depărtai de locul unde se găseau miss Gladys şi Charles Tismes. Aşa putui auzi că avu loc între dânşii o discuţie; glasuri aspre, hohote de plâns. Pe urmă zării pe tânăr ieşind furios din salon. În

ochii lui se aprinsese o lucire urâtă. Nu-l văzusem niciodată cu o înfăţişare atât de sinistră. Îşi luă pălăria şi plecă, trântind uşa după el... Miss Gladys rămăsese în salon, ghemuită într-un fotoliu şi suspina: „Cât de nenorocită sunt”.

William Moore urmărea această povestire surprinzătoare, cu lăcomia omului doritor să afle totul mai repede. Guvernanta urmă:

— Mă apropiai de micuţa mea stăpână spre a o mângâia... Dânsa nu mă respinse, dar la toate încercările mele de a afla cauza mâhnirii ei, rămase mută, dând din cap: „Lasă, mai târziu, poate că o să-ţi spun”, se tângui ea; „deocamdată sufăr prea mult... Nu pot să spun nimic... Ah, ce bucuroasă sunt că o să mă odihnesc câteva zile la mătuşa mea... Voi încerca să văd limpede în sufletul meu...” Asta e tot ce am putut scoate de la dânsa. A doua zi, precum ştiţi, plecă la Morëette.

William Moore stărui îngrijorat:

— N-ai prins oarecare crâmpeie din ultima convorbire a lui miss Gladys cu Charles Tismes?

Guvernanta îşi forţă memoria:

— Am auzit: „Totul s-a sfârşit... Du-te de-aici... te cunosc în fine!” Domnişoara zicea aşa.

— Şi el ce răspundea?

— Îl auzeam scrâşnind cu răutate... N-am putut prinde decât fraza pe care a aruncat-o înainte de-a pleca: „O să ne revedem... mai curând decât îţi închipui...” Atâta tot.

— Şi miss Gladys a plecat la mătuşă-sa fără să informeze pe tată-său despre acest incident violent... despre, după câte înţeleg, ruptura ei cu logodnicul?

— Cunoaşteţi pe domnişoara... Inimă bună, dar dintr-o bucată, ca tatăl ei, şi un bob de mândrie... Nu-i venea să recunoască, deodată, că s-a înşelat... După mine, cred că şi-a zis: „N-am să spun tatei decât la întoarcere, după ce mi-oi fi cercetat bine starea mea sufletească cu capul odihnit, cât voi sta la mătuşa mea”.

William Moore, cu sprâncenele încruntate, rămăsese pe gânduri. Guvernanta adaogă:

— Înţelegeţi cât de greu îmi vine mie. Eu nu am drept să ştiu ceva: miss Gladys nu mi-a spus nimic. Nu puteam eu să fac uz în faţa părintelui, sau a poliţiei, de o convorbire surprinsă de după uşă... Dar văzând că afacerea se complică, m-am gândit că, încredinţându-vă secretul, aţi putea lua ceva măsuri.

— Mulţumesc, madame Mabel, zise tânărul. Îţi sunt foarte

recunoscător de această dovadă de încredere. Mă întorc fără zăbavă la Walling şi sper să fac treabă bună.

William Moore îşi zori călătoria şi, mulţumită serviciului de avioane ce deserveşte New Yorkul şi Chicago, după cincisprezece ore sosi la Walling, unde-şi reluă camera de la hotelul de lângă gară.

Tocmai îşi făcea toaleta, necesara după un drum atât de lung şi obositor, când o ciocănitură scurtă în uşă îl făcu să tresară speriat.

— Cine e? întrebă el.

O voce foarte aspră se auzi de afară:

— Poliţia!

William Moore se miră:

— Ce poftiţi?... Puteaţi întreba mai întâi la biroul hotelului dacă primesc.

Dar vocea replică, autoritară:

— Haide. Deschide... O să cunoşti îndată scopul vizitei noastre.

Tânărul îşi îmbrăcă la repezeală haina şi alergă să deschidă.

În pragul uşii apărură doi inspectori de poliţie. Îşi arătară insignele de identitate şi unul din ei spuse simplu:

— Binevoiţi a ne urma... Avem însărcinarea să vă ducem, urgent, la biroul poliţienesc din Walling.

CAP. 5
Bezna se risipeşte

Această somaţie brutală de a se duce la poliţie între doi inspectori, semăna de minune cu o arestare.

William Moore nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa aceasta.

În scurtul drum de la hotel la biroul de poliţie, se gândi bine la situaţia lui critică.

Dar ca sportiv desăvârşit ce era, gata la orice atac, îşi recăpăta repede calmul.

— Tocmai doream şi eu să văd cât mai repede pe domnii de la poliţie, spre a le sugera câteva indicaţii! îşi spuse el. Asta cade taman la timp.

Acest gând îl reînsenină.

John Law se afla la biroul poliţienesc. Se întorsese dintr-o nouă şi infructuoasă raită de-a lungul liniei ferate, în regiunea unde, după toate probabilităţile, dispăruse rapidul 115.

Ceru să fie introdus numaidecât fostul logodnic al lui miss Gladys şi-i azvârli în faţă:

— Ştii dumneata că acum vreun ceas, domnule, mă hotărâsem să-te iau eu însumi de guler şi să te duc la judecătorul de instrucţie, sub inculparea de a fi părtaş în extraordinara afacere care ne ţine în picioare de cinci zile?

William Moare se trase puţin înapoi.

— Trebuie să ştii, urmă detectivul, că un mănunchi de probe destul de covârşitoare se adunaseră în contra dumitale... ipoteze foarte plauzibile te indicaseră atenţiei poliţiei... Poftim, adineauri încă, în chiar locul unde am găsit deunăzi pe omul căzut din rapidul 115, Remond Bredmer a găsit batistuţa aceasta...

— Batista mea! exclamă William Moore.

— Da, batista dumitale, urmă poliţistul. Spune singur dumneata dacă acest amănunt nu e ciudat şi dacă nu e menit să întărească oarecare bănuieli?

— Nu pricep cum a putut fi găsită acolo... Nu observasem că mi-a dispărut. De sigur că mi-a fost şterpelită şi dusă într-adins în locul unde aţi găsit-o.

— Poate, zâmbi enigmatic John Law. Dar, dacă binevoieşti, să vorbim de altceva. Ai părăsit Wallingul într-ascuns şi te-ai întors tot cu atâta discreţie. Ai putea să-mi precizezi scopul acestei

absenţe vremelnice, pe care n-am scăpat-o din vedere?

— Sunteţi bine informat Nici nu mă gândeam să-mi tăgăduiesc deplasarea. Dimpotrivă. Socoteam să vin să vă văd, căci am să vă împărtăşesc informaţii ce, după mine, prezintă oarecare interes… Doi din zbirii dumneavoastră au venit să mă ridice între timp.

— Vream să te văd fără întârziere, căci bănuiam că o să te întorci cu amănunte importante. Binevoieşte să-mi spui, cu toată încrederea, ce ai aflat.

William Moore relată întrevederea cu guvernanta lui miss Gladys, arătând ce impresie puternică îi făcuse.

John Law îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi zise:

— Aşa şi e! Istorisirea dumitale cadrează în totul cu ultimele mele deducţii…

— Atunci, credeţi că Charles Tismes a…? exclamă William Moore, necutezând a termina.

Fără a răspunde de-a dreptul, detectivul zise:

— Aşa precum timp de douăzeci şi patru de ore, dumneata ai fost pentru mine vinovatul, mister Charles Tismes este, la rândul său, supus unei riguroase anchete.

Adăugă, muşcându-şi buza şi precizându-şi gândul:

— Drept vorbind, cazul său apare acum cu mult mai grav.

— Vă rog din suflet, domnule Law, dacă sunteţi pe calea cea bună, spuneţi-mi-o!… Aş simţi atâta uşurare… Iubesc încă, sau mai bine zis, n-am încetat de-a iubi pe miss Gladys Maderson şi soarta ei mă aduce la disperare!

Detectivul, mişcat probabil de aceste cuvinte, concedia pe tânăr, spunând:

— Am mare încredere.

Într-adevăr, ziua aceea nu fusese o zi rea.

În cursul raitei sale de-a lungul liniei, John Law luase declaraţia unui ţăran din împrejurimi, care venise să-i raporteze că în noaptea dispariţiei rapidului 115, zărise în depărtare licăririle trenului în mers, apoi, deodată, într-un loc pe care şi-l însemnase cu aproximaţie, aceste licăriri se bifurcaseră şi se stinseseră.

Detectivul, care era însoţit de doi colegi şi de lucrători de pe linie, pusese să se cerceteze solul în acel loc… La adâncime de-un metru se găsise un pământ de-o culoare gălbuie ce semăna cu noroiul de pe hainele lui Remond Bredmer… Iar un raport – privitor la situaţia financiară a turnătoriilor Litone şi Marx, proprietarii încărcăturii de platină şi aur, dispărută cu rapidul 115 – pe care îl ceruse la autorităţile competente, sfârşise prin a-l

edifica asupra unor puncte obscure, şi a-i deschide orizonturi noi.

Aflase că turnătorii în chestie fuseseră, de curând, în ajun de-a da faliment; că nu-şi continuau întreprinderea decât cu expediente şi că aşteptau nerăbdători de la societăţile de asigurare vărsământul celor douăzeci de milioane, pentru metalele preţioase subtilizate. Căci încărcătura fusese asigurată…

De altminteri, concurenţii celor doi turnători se arătau foarte surprinşi că aceştia fuseseră în posesia unui stoc atât de considerabil.

Lămuriri, privitoare la întrebuinţarea timpului de către Charles Tismes în noaptea dispariţiei trenului, îndrumaseră ancheta pe-o cale neprevăzută. De aceea şi John Law, ajuns în posesia acestor noii elemente, se hotărâse să încerce, a doua zi chiar, o experienţă decisivă. Chemase la biroul poliţienesc pe Charles Tismes, care era departe de-a mirosi bănuielile al căror obiect era.

Începu cu el o convorbire destul de banală; apoi, deodată, chemând un inspector, îl rugă să aducă înăuntru persoana care aştepta în odaia de alături şi care dorea să vadă pe mister Charles Tismes.

— Cine este? vru să afle Tismes.

— O să vedeţi, răspunse enigmatic detectivul.

Persoana în chestie fu introdusă.

Era Remond Bredmer, cel căzut din rapidul 115, care, în sfârşit, îşi venise în simţiri şi care, cum văzu pe Charles Tismes, îl privi ţintă şi începu să ţipe, ameninţând cu pumnii:

— Dumnealui e cel care poruncea celorlalţi în tren… Zbătându-mă, i-am smuls masca de pe obraz. L-aş recunoaşte dintr-o mie.

Charles Tismes se făcuse galben ca ceara; ochii-i se umplură de-o spaimă nespusă.

Bâigui:

— Eu nu… nu cunosc… pe omul acesta… se… se înşală.

Dar celălalt îi azvârli în faţă:

— Banditule… canalie… Pân-oi muri, trăsăturile tale blestemate îmi vor rămâne săpate în minte!

Trebui să intervină un inspector, deoarece Remond Bredmer cercă să ajungă până la Charles Tismes, cu gândul vădit de a-l atacă.

Demascat, Charles Tismes, înainte de-a fi putut fi împiedecat, făcu o săritură formidabilă spre uşă, trecu pragul, ghionti doi

poliţişti şi sări în automobilul, pe care-l lăsase afară, cu şoferul la volan.

Inspectorii care erau de faţă vrură să alerge după el.

Râzând, John Law îl opri cu un gest...

— N-aveţi de ce să vă mai osteniţi. N-are să fugă. Mi-am luat eu toate precauţiile. Se vede că individul acesta mă ia drept un naiv!

În adevăr, după sosirea lui Charles Tismes în birou, detectivul avusese grijă de a trimite pe unul din agenţi să ia locul şoferului în maşina cu care venise tâlharul, iar şoferul complice fusese dus la loc sigur.

Astfel, care nu fu înmărmurirea lui Charles Tismes văzând că omul pe care-l lua drept şoferul lui, şi căruia îi poruncise să gonească cu viteză nebună, coboară liniştit de pe scaunul său, îi apucă mâinile şi-i pune cătuşele, aducându-l cu forţa înapoi la John Law, care-l primi ironic şi-i spuse:

— Haide, Tismes, fiindcă te-am prins, n-o mai face pe nătărăul! Fuga d-tale a risipit şi ultima îndoială ce mai putea rămâne despre culpa d-tale.

— E o infamie!... Sunt nevinovat!... voi să protesteze mişelul.

— Vedem noi asta, reluă tacticos poliţistul. Dar să ştii că am adunat documente teribile în sarcina dumitale, şi că a mai tăgădui îţi va fi imposibil.

Şi John Law continuă:

— Charles Tismes, te acuz că ai făptuit un atentat misterios împotriva rapidului 115, în întreitul scop de a răpi pe Miss Gladys Maderson, care-ţi scăpa din mână ca logodnică; de şantaj în regulă contra nefericitului ei tată şi de jefuire a încărcăturii de metale preţioase... În chestia aceasta ai lucrat de conivenţă cu turnătorii Litone şi Marx, ale căror mărturisiri le-am primit adineauri.

Înfundat, Tismes plecă fruntea.

— Acum, urmă John Law, o să mergem să punem în libertate pe nenorociţii călători din rapidul 115, care sunt de cinci zile în mâinile d-tale, trimişi în văgăuna pe care în sfârşit am descoperit-o... O să ne însoţeşti... O să te trimit înainte, ca să previi pe complici că orice rezistenţă le-ar fi fatală... O sută de poliţişti, înarmaţi cu puşti şi browninguri, şi având cu ei aparatele de apărare necesare, ne aşteaptă la gară, sosiţi acum zece minute cu tren special din Chicago, de unde i-am cerut urgent azi dimineaţă, în vederea acestei expediţii... Hai, la drum!

La gară, mica oştire de poliţişti cu arma la picior, sta gata de

plecare. Mai erau acolo mister Maderson, pe cât de încremenit că putuse fi înşelat de-un ticălos ca Charles Tismes, pe atât de încântat că în curând avea să-şi revadă fata vie şi nevătămată. William Moore sta lângă dânsul. Voiseră să participe şi ei la expediţie.

Charles Tismes, straşnic încadrat, foarte abătut, arunca priviri de fiară prinsă în cursă, şi gâfâia ca un câine bătut.

Un tren special fusese pregătit, spre a duce la locul de pe linie, desemnat de John Law, pe poliţişti şi persoanele care îi însoţeau. După patruzeci de minute de drum, trenul ajunse.

La prima vedere, peisajul nu prezenta nici o particularitate deosebită. La cinci sute de metri de linia ferată, era o pădure al cărei aspect nu prezenta nimic, anormal. Jur împrejur câmpii.

John Law făcu un semn celor doi poliţişti care încadrau pe Charles Tismes.

— Dezlegaţi-l! porunci el. O să-l lăsăm să meargă singur la complici, ca misiunea de a-i aduce. Nu e nici un chip să ne scape, nici el, nici tovarăşii săi, deoarece, în câteva minute, pădurea asta, în mijlocul căreia se află vizuina lor, va fi încercuită din toate părţile şi la nevoie, atacată cu forţa. Dar sper că Charles Tismes şi banda lui vor înţelege că e preferabil pentru ei să se predea, fără a desfăşura o luptă inegală, ale cărei victime ar fi ei.

De câteva ceasuri dispariţia rapidului 115 nu mai era un mister pentru John Law, care descoperise toate fantasticele împrejurări în care se săvârşise această nemaiauzită ispravă.

În mijlocul pădurii, spre care se îndrepta Charles Tismes; era o carieră de nisip, părăsită de mai mulţi ani şi care conţinea galerii imense şi adânci.

Charles Tismes, bandit fără pereche, aventurier în haine negre, cu o cutezanţă nemaipomenită, cu spirit drăcesc, dăduse de locul acesta într-o zi când alerga cu maşina pe drumuri, şi înţelesese numaidecât ce profit putea să tragă, la o ocazie, din acele subterane pustii, situate aproape de linia ferată şi ascunse după o perdea deasă de copaci.

Copsese un plan întreg, ce consta din a instala noaptea, în mai puţin de un ceas, o linie de bifurcare, ducând de la calea normală la una din galeriile carierei, amenajată special în acest scop.

Lovitură îndrăzneaţă pe care o combinase cu ştiinţă. Printre complicii săi obişnuiţi, recrutase zece indivizi vrednici de dus la spânzurătoare, pe care îi instruise în treaba specială a punerii şinelor. Trenul, derivat printr-un macaz pe linia de aventură, avea să coboare, deodată, pe cei cinci sute de metri ai carierei

şi, după ce va fi pătruns acolo, să rămână în mâinile bandiţilor, cu călători şi bagaje cu tot. Complicii suiţi în tren de cu vreme, aveau însărcinarea ca, în timpul călătoriei, să atace pe pasagerii din compartiment în compartiment, adormindu-i cu emanaţii de cloroform.

Toate pregătirile făcute în vederea acestui atentat fiind terminate, Charles Tismes aştepta ceasul prielnic: acesta nu întârzia.

Turnătorii Litone şi Marx, ameninţaţi de-un apropiat faliment, ascultaseră cu bunăvoinţă propunerile tâlharului: era vorba de a încărca în rapidul 115, în ziua convenită, lădiţe blindate, conţinând pe hârtie, platină şi aur în valoare de douăzeci milioane, căci în realitate nu era decât plumb.

Aceste casete aveau să fie asigurate pentru suma rotundă de douăzeci de milioane, pe care banditul şi turnătorii aveau s-o împartă. Pe de altă parte, banii realizaţi din despuierea călătorilor şi din jefuirea bagajelor avea să îngroaşe suma prăzii.

Pentru acest atentat nu fusese hotărâtă încă data. Dar atitudinea lui miss Gladys Maderson schimbase brusc lucrurile. Fata, care se lăsase amăgită de vorbele late ale seducătorului şi isteţului aventurier, care-şi zicea fiu de bancher bogat, cunoscut în Europa, nu întârziase să regrete că a îndepărtat, de dragul lui, pe cinstitul William Moore. Curând, ea îşi dăduse seamă de josnicia pretendentului ei şi, într-o scenă violentă, ale cărei ecouri ajunseseră la urechile guvernantei, ea îl gonise.

Văzând că prada îi scapă, în sufletul lui Tismes se născu o ciudă mare. Dobândirea zestrei fetei prin măritiş, şi stoarcerea unei mari sume de la părinte erau două din combinaţiile planului ce făurise în scopul de a câştiga repede o avere mare.

Banditul era cât pe ce să izbutească.

Din fericire, John Law, dezorientat o clipă de o atât de criminală cutezanţă, îşi extinsese cercetările şi, în sfârşit, descoperise adevărul.

Totuşi, Charles Tismes jucase strâns, ca să-l ţie în loc. Spre a îndrepta bănuielile spre William Moore, se îmbrăcase ca el; aruncase o batistă a rivalului său de-a lungul liniei ferate, şi aşa mai departe. Tot el era persoana care, imitând la telefon vocea mătuşii lui Gladys, făcuse pe fată să ia rapidul 115.

Fata, atacată în toiul nopţii în vagonul-salon în care călătorea, încercase să se apere. Zbătându-se, spărsese geamul, ale cărui cioburi fuseseră găsite la începutul anchetei, şi eşarfa ei, sfâşiată, zburase pe fereastră. Groaznicul coşmar se risipea în

sfârşit.

Pe când mica trupă împresura împrejurimile, John Law arăta celor din juru-i cu ce abilitate executaseră bandiţii cele mai mici amănunte al planului lui Charles Tismes.

Într-adevăr, la locul bifurcaţiei improvizate de tâlhari, nici măcar o zgârietură nu se vedea pe şine. Nici măcar pe pământul unde fusese aşezată linia specială, până la carieră, nu se putea desluşi vreo urmă suspectă. Toate fuseseră puse la loc, în toiul nopţii, între două trenuri.

— Dar pe călători ce-i aştepta? întrebă cineva.

John Law răspunse:

— Am aflat-o de la Remond Bredmer, călătorul scăpat din carieră, cu preţul vieţii, şi care a fost rănit în cursul fugii lui. Charles Tismes avea de gând să oprească pe miss Gladys Maderson ca ostatec. Cât despre ceilalţi călători, cei zece tâlhari aveau să şi-i împartă, şi, la rândul lor, să-i silească a le plăti o răscumpărare grasă. Cel mai puţin înstăriţi, aveau să fie duşi departe, cu ochii legaţi, şi lăsaţi în voia întâmplării, prin mărăciniş...

CAP. 6
Epilog

John Law o luă în fruntea poliţiştilor săi, care începeau împresurarea metodică a împrejurimilor carierei.

Văzură de departe pe Charles Tismes intrând în pădurea la mijlocul căreia era săpată cariera părăsită. Dispăru curând:

Când ajunse în faţa primului rând de santinele care păzeau banda, Charles Tismes scoase, un fel de gungurit, semnal de recunoaştere pentru tâlhari. Un cap apăru dintre două creste.

— Dumneata eşti, şefule? făcu un glas.

— Da, Bastien.

— Cu noutăţi?

— Prost de tot. Suntem prinşi ca şobolanii.

Celălalt scoase o exclamaţie de uimire.

Charles Tismes urmă:

— Eu unul, precum vezi, sunt arestat... Duşmanul nostru de moarte, afurisitul de John Law, a descoperit afacerea.

— Atunci? întrebă banditul cu priviri rătăcite.

— Sunt trimis în scop de a vă aduce îmblânziţi la poliţiştii care aşteaptă cu arma în mână, la trei sute de metri de aici, şi cu gândul de-a vă pune la toţi cătuşele peste un sfert de ceas.

Omul trase o înjurătură.

— Camarazilor n-o să le placă mâncarea asta, bombăni el.

Charles Tismes ridică din umeri, apoi zise rânjind:

— Poate că noi nu ne-am spus încă ultimul cuvânt. Ar putea să-i coste scump pe acei ce-au venit să ne sufle în ciorbă.

Tot vorbind, şeful bandei şi tovarăşul său ajunseră în interiorul carierei.

Sosirea „patronului” fu aflată în curând şi, din diversele puncte ale galeriei subterane, alergau ceilalţi nouă siniştri indivizi care completau echipa criminală a lui Charles Tismes.

Când se adunară cu toţii. Charles Tismes luă cuvântul spre a da explicaţiile aşteptate cu nerăbdare şi pentru a se consfătui cu ceilalţi asupra urmărilor unei situaţii aşa de critice.

Capul bandei făcu o istorisire amănunţită a ultimelor întâmplări care duseseră la arestarea lui de către John Law.

— Moarte lui John Law! strigară în cor bandiţii.

— E tocmai şi părerea mea, replică Charles Tismes, dar e

vorba de judecat sănătos faptele, fără a ne amăgi şi e vădit lucru că, în acest, moment, cel ce ţine de capătul cel tare e diavolul ăsta de poliţist... O sută de oameni de-ai lui ne încercuiesc, gata să ne adune ca pe iepuri, dacă facem cel mai mic gest de opunere... În scop de a evita o vărsare de sânge, John Law ni-a trimis să vă cer să vă predaţi.

Se auziră mârâituri furioase şi grupul de tâlhari începu să se agite în toate felurile.

— Ar fi mai cuminte poate să-i luăm cu binele, fiindcă tot sunt ei deasupra, riscă unul, prudent.

— Prefer să-mi vând scump pielea! strigă altul. Ori într-un fel, ori într-altul, eu tot mort sunt. Prefer să mă omoare un glonte decât să „plesnesc" pe scaunul electric al călăului.

Dar un al treilea se împotrivi:

— Dacă ne-am constitui prizonieri, liberând pe toţi ostatecii din rapidul 115, justiţia poate că va ţine socoteală... Am scăpa cu câteva luni de puşcărie.

Charles Tismes, care asculta, într-o atitudine enigmatică, propunerile tovarăşilor săi, întrerupse:

— Poate că ar fi un mijloc...

Toţi tăcură, spre a-l auzi.

— Iată ce propun, spuse el: să încheiem un târg cu John Law pe această bază: restituim pe călătorii rapidului, dar şi nouă să ni se promită că vom fi lăsaţi să fugim... Una pentru alta.

— Dar John Law o să respingă oferta! interveni unul dintre mişei, bănuitor.

Charles Tismes închise pleoapele o clipă, şi-şi preciza tactica.

— Mă întorc la John Law...

— Dar te-arunci în gura lupului! obiectă un bandit.

— Trebuie s-o fac. Dacă nu m-o vedea întorcându-mă, va începe asaltul... Şi atunci, oricât am rezista, ne împuşcă pe toţi... Când eşti cel mai slab, trebuie să fii şiret... Deci, mă voi întoarce la locul unde e John Law şi am să-i spun: „Cu toate rugăminţile mele, tovarăşii mei nu vor să se predea... Cruţaţi-i, permiteţi-le să fugă cu prada... Dacă nu, băgaţi de seamă! Sunt stăpân pe-un stoc de dinamită, şi, îndată ce vă veţi apropia ca să-i înşfăcaţi... au să arunce în aer cariera cu ei cu tot, cu dinamită şi cu toţii călătorii din rapidul 115, inclusiv frumoasa miss Gladys Maderson... preferabil să cădeţi la învoială".

— Bravo... asta e cea mai bună combinaţie. Să riscăm totul! aprobă majoritatea.

— Dar dacă John Law respinge propunerea? zise cineva.

— Nu cred să facă asta… Mister Maderson, care e cu poliţiştii la un loc, şi care o să mă audă, iubeşte prea mult pe fie-sa… Dar, în sfârşit, fiindcă, trebuie să punem înainte orice, dacă s-ar întâmpla să nu vrea, ei bine, camarazi, să pierim cu toţi! Şi în învălmăşeală, ar fi poate, printre noi, şi unii mai norocoşi, care să scape.

Această soluţie întruni adeziunea unanimă.

Înainte de a porni, Charles Tismes zise:

— Dacă, precum îmi place să cred, ni s-o îngădui să spălăm putina, daţi drumul, cum ne-am înţeles, tuturor, călătorilor, afară de…

Aplecară atenţi urechea.

— Afară de miss Gladys Maderson! Luaţi-o cu voi, în fugă… Vă ajung şi eu… Nu scăpaţi din mână un ostatec atât de preţios…

— Înţeles, şefule!

Bandiţii se întoarseră la posturile lor, în galerie, dintre care una, cea mai vastă, ascundea sub bolţile-i înalte rapidul 115, în ale cărui vagoane stăteau prizonierii, sub pază sigură, nenorociţii pasageri, care se întrebau înspăimântaţi când va sfârşi chinul lor.

Charles Tismes sărise peste şanţul de ieşire din carieră, străbătu pădurea şi ieşi în câmpie. John Law, însoţit de poliţişti, îl întâmpină.

— Nu e aşa – strigă de departe – camarazii te urmează, Charles Tismes?

Banditul luă un aer mâhnit şi ridică braţele la cer.

— Sforţările mele au fost zadarnice, gemu el.

— Nu vor să se predea? se miră detectivul, încruntând sprâncenele. Vor mai bine să fie ucişi ca bestiile răufăcătoare în vizuina lor, cu gloanţe de puşcă?

— Vai, da… Nu dau drumul prizonierilor decât dacă sunt lăsaţi să fugă. Din nenorocire, sunt hotărâţi să meargă până la capăt. Au la ei menilită… îndată ce veţi pătrunde în carieră, au să dea foc lăzii cu explozibile… Şi va fi o hecatombă generală: dumneavoastră, ei, călătorii rapidului, toţi şi toate vor pieri…

Mister Maderson, apropiindu-se spre a afla rezultatul discuţiilor, Charles Tismes exclamă, spre a fi auzit:

— Şi biata miss Gladys e sortită unei morţi sigure!

Efectul ce produseseră aceste cuvinte asupra lui mister Maderson fu cel scontat de temutul Charles Tismes.

Îndureratul tată apucă pe detectiv de braţ:

— Te rog fierbinte, domnule John Law, fă imposibilul spre a împiedeca o astfel de uneltire. Pielea bandiţilor acestora nu

plăteşte cât viaţa călătorilor din rapid... Fie-ţi milă de biata mea fată, copilul meu drag! Ducă-se pe pustii, şi şi-or găsi streangul altundeva!

William Moore se rugă şi el la fel ca mister Maderson. Charles Tismes se bucură straşnic în sinea sa. Stratagema lui obţinea rezultatul scontat.

John Law învălui pe neruşinatul pungaş într-o privire scrutătoare. Un zâmbet i se ivi în colţul gurii.

— Cu adevărat că eşti tare, Charles Tismes, rosti el, după câteva minute de tăcere. Ai şi câştigat de partea dumitale pe mister Maderson... Dar partida se joacă numai între noi doi...

Cu ochii încărcaţi de lacrimi, cu glasul întretăiat de hohote de plâns, mister Maderson vru să mai spună ceva.

Detectivul îl opri cu un gest.

— Lasă-mă să procedez cum ştiu eu, scumpe domnule Maderson, îi zise el încet. Partida e grea, dar socotesc să o câştig numai cu atu-urile pe care le am în mână... Şi-o s-o câştig!

Neliniştit, Charles Tismes îşi ridicase fruntea.

— Băgaţi de seamă! ameninţă el cu glas înăbuşit.

— Mulţumesc pentru povaţă! Dar ia spune-mi, Charles Tismes, e chiar adevărat că tovarăşii dumitale au de gând să arunce totul în aer, dacă nu-i lăsăm să spele putina?

— Cum v-am spus-o.

— Atunci, dacă or vedea că nu te întorci, dau foc pulberii?

— Dacă n-oi fi lângă ei într-un sfert de oră, atunci o fac... vai! ...

— Perfect! Şi crezi, Charles Tismes, că mă poţi trage pe sfoară?

— Nu mă credeţi?... Am spus adevărul.

— Nu întreg. Acum exerciţi asupra noastră un şantaj.

Banditul îşi sfida adversarul cu o privire şi zise rânjind:

— Faceţi ce-ţi vrea!

John Law făcu un semn la doi poliţişti, care se apropiară. Le vorbi în şoaptă.

Ei înşfăcară îndată pe Charles Tismes, care nici să răsufle nu mai putea, şi-l transportară pe sus în dosul undi mic pâlc de copaci, izolat în câmpie.

Ce hotărâse John Law?

Îşi accentuă zâmbetul, fără a răspunde.

Spuse doar să se menţină supravegherea, fără să se mai preocupe de el.

— Mă duc după cei doi poliţişti ai mei... Nu mă urmaţi şi să nu

vă miraţi de nimic, încheie dânsul.

Şi, aşa cum spusese, se duse în dosul pâlcului de copaci, unde poliţiştii, potrivit instrucţiilor sale, se dedau la o treabă ce nu se desluşea de departe.

Fără grabă, se dezbrăcă de haine şi-şi puse vestmintele banditului, pe care poliţiştii îi le şi scoseseră.

— În definitiv, ce vreţi de la mine? întrebă Charles Tismes.

— Nu te nelinişti. Am şi eu planul meu, făcu ironic detectivul, care recomandă celor doi poliţişti sa ţie pe tâlhar ascuns acolo până s-o întoarce dânsul.

Apoi, cu mare meşteşug în deghizare, John Law îşi făcu un cap leit-poleit cu al banditului.

Slujba silindu-l des să se transforme repede şi pe loc, după împrejurare, detectivul avea totdeauna prin buzunare bastonaşe de fard roşu, negru şi bărbi falşe. Cât ai clipi din ochi, îşi alcătui silueta şi chipul celui al cărui rol ţinea să-l joace. Imitarea trăsăturilor era desăvârşită. Chiar cei mai ageri oameni s-ar fi înşelat.

La trecerea lui, aşa preschimbat, poliţiştii îl luară drept Charles Tismes.

— Aha! se gândeau ei, Tismes o să încerce încă-odată să-şi convingă complicii... Law trebuie să-l fi hotărât la asta.

Falsul Charles Tismes o luă pe drumul ce ducea la carieră şi curând îi apăru sub ochi întâiul bandit, care păzea intrarea.

— Noroc, şefule! făcu acesta. Aşadar, primesc propunerea?

Dotat cu un organ vocal care se preta de minune la imitaţii, detectivul, contrafăcând intonaţia lui Charles Tismes, răspunse:

— Merge!... Merge!...

Scormonind cu privirea împrejurimile, falşul Charles Tismes constată că, într-un fel de rarişte ce se afla în preajma gurii galeriilor subterane, bandiţii şi apucaseră să aşeze lăzile cu explozibile. Dintr-una din ele ieşea un fitil, gata să fie aprins.

Bandiţii alergară spre cel pe care-l luau drept şeful lor.

Detectivul nu intenţiona să le ţină un discurs, de teamă să nu-l trădeze vreun accent al vocii. Într-o galerie apropiată, tocmai zărise rapidul 115. Îi veni o inspiraţie: făcu un gest larg către bandiţi şi le şopti tainic aceste cuvinte:

— Urmaţi-mă toţi! Şi în tăcere!

Buimăciţi, dar disciplinaţi, se supuseră. O luară pe urma şefului, care, cu o îndrăzneală rară, îi conduse drept la furgonul trenului, a cărui uşă o deschise.

— Urcaţi-vă înăuntru, porunci el energic. O să aflaţi totul...

Se supaseră fără a înţelege.

Gând fură toţi zece în furgon, John Law trase brusc uşile, pe care le încuia cu lacăte de amândouă părţile. Erau prinşi în furgon ca într-o cursă.

John nu-şi mai pierdu vremea să asculte murmurele ce începeau să se audă dinăuntru. Se întoarse în fuga mare, se şterse de deghizare în mers şi, ieşind din pădurea ce încercuia cariera, strigă de departe poliţiştilor care aşteptau noii ordine, cu carabinele în mâini:

— Înainte, băieţi! Izbânda e a noastră! Curaj!…

Uluiţi, recunoscură pe John Law în vestmintele lui Charles Tismes. Înţeleseră vicleşugul.

Din câteva salturi, mica trupă ajunse la carieră. John Law arătă celor sosiţi mai întâi furgonul rapidului 115.

— Iute, înconjuraţi vagonul acesta… Voinicii sunt încuiaţi înăuntru. Încep să facă muzică! Să-i culegeţi încet, unul câte unul.

Apoi, însoţit de câţiva oameni, pătrunse mai departe în galerie, de-a lungul rapidului, în căutarea călătorilor prizonieri. Însfârşit, nenorociţii fură găsiţi, în stare de plâns, nespălaţi şi nemâncaţi. Bandiţii îi îngrămădiseră în două vagoane, după ce mai întâi îi despuiaseră. Ameninţaţi, batjocoriţi, insultaţi, nu mai ştiau ce soarta fi aşteaptă.

Primiră pe salvatorii lor cu urale frenetice.

Mister Maderson, urmat de William Moore, alerga cât îl ţineau picioarele.

— Fata mea… fata mea!… strigă el.

Logodnicul, mai sprinten, îl întrecu spre a alerga la vagonul ce servise de temniţă călătorilor din rapidul 115.

În clipa când sosea el, miss Gladys, ajutată de John Law, cobora din compartimentul unde trăise ceasuri cumplite.

Zări pe tânăr şi exclamă:

— William!

În strigăt îi răspunse:

— Gladys!

— Iartă-mă că m-am îndoit de iubirea ta.

— Fericirea, s-a întors. Să nu ne mai gândim decât la noi.

Tinerii îşi căzură în braţe.

Mister Maderson, care venea gâfâind, cu tâmplele îmbrobonate de sudoare, întrerupse idila:

— Lasă-mă să mă bucur şi eu puţin de dragostea fetei mele înainte de cununie! protestă el, râzând, întors spre viitorul lui

ginere.

William Moore îi cedă locul.

Tovarăşii lui Charles Tismes rămaseră uluiţi când, la deschiderea furgonului se văzură înconjuraţi de poliţişti, cu carabinele spre ei.

— Sus mâinile! strigă John Law.

Ridicară braţele, fără cea mai mică împotrivire.

La vederea celor treizeci de poliţişti care îi încercuiau, înţeleseră că cel mai mic gest suspect le-ar fi fost fatal. Îşi întinseră singuri mâinile să li se pună cătuşe.

Cu o frânghie lungă, fură legaţi în şir, după obiceiul din India, şi, solid împresuraţi, părăsiră terenul isprăvii lor. De departe văzură pe Charles Tismes, pe jumătate dezbrăcat, şi aşteptând între doi poliţişti care zâmbeau, pe norocosul lui adversar, ca să-i restituie hainele.

John Law îi strigă:

— Iaca, vezi, Charles Tismes, că totul a decurs cu bine, fără nici o explozie... În toate afacerile, chestia e să ştii cum s-o iei. Nu se putea ca un bandit, chiar de talia ta, să-mi sufle, mie pionul...

A doua zi ziarele consacrau coloane întregi evenimentelor pe cât de senzaţionale pe atât de agitate.

În aceleaşi ziare, la rubrica mondenă, se anunţă logodna lui miss Gladys Maderson cu William Moore.

— SFÂRŞIT —

ULTIMA ORĂ

«Detectivului săptămânal»

MISTERUL DIN LONDRA

Un mister ciudat apasă asupra sălilor de concert din Londra.

De fiecare dată când se anunţă concertul vreunui muzician celebru, un răufăcător necunoscut – dacă nu cumva o fi vorbă chiar de o organizaţie ocultă – sabotează pianul care trebuie să servească artistului: instrumentul – de obicei de fabricaţie cu renume mondial – este dezacordat cu câteva minute înainte de începerea recitalului; coardele sunt rupte sau slăbite, clapele strâmbate, şi piese întregi sunt scoase afară.

Artişti de talia lui Schnabal, Lamond, Rubinstein, Backhaus, Bauer, au fost victimele acestor atentate misterioase.

Fabricanţii de piane au pus paznici speciali în sălile de concert, cu misiunea de a preveni sabotajele.

CRIZA DE ÎNCHISORI

În Olanda închisorile sunt acum suprapopulate, astfel că unii condamnaţi trebuie să rămână câteva săptămâni în libertate provizorie, înainte de a obţine dreptul de a intra în celulă...

Statisticienii, alarmaţi, crezând că e vorba de o sporire a criminalităţii, au căutat să descopere cauza acestei suprapopulări.

Au găsit, însă, că aceasta nu e datorită atât sporirii numărului criminalilor, cât crizei care la fel ca în toate ţările – s-a făcut simţită şi în Olanda.

Nenumăraţi condamnaţi care, înainte vreme, ar fi putut obţine o amânare a pedepsei, depunând o cauţiune, preferă, astăzi, să-şi economisească banii, şi să-şi facă pedeapsa.

TOT JOHN DILLINGER

Vom cunoaşte oare vreodată împrejurările exacte ale morţii lui John Dillinger, „duşmanul public nr. 1” al Statelor Unite?

În clipa de faţă circulă un zvon după care, înainte ca poliţiştii

să fi deschis focul asupra lui Dillinger, acesta, văzându-se pierdut, şi-a tras un glonte în cap. Prin urmare, detectivii federali au tras într-un om mort, în scopul de a încasa frumoasa recompensă făgăduită de guvern.

Dacă se dovedeşte că lucrurile sunt aşa, mai au dreptul la premiu, de s-au petrecut astfel, poliţiştii nu aveau dreptul la premiu, deoarece el se oferea pentru prinderea unui Dillinger viu. În cazul că această versiune se va acredita, nu este exclus să asistăm la unul dintre cele mai curioase procese ale timpului.

Din cauza lipsei de spaţiu n-am putut publica în numărul acesta a doua povestire din seria celor zece care formează „Concursul de perspicacitate”.

Cititorii o vor găsi însă în volumul următor.

Citiţi în nr. 3

Testamentul Căpitanului Garre

de Pitt Strong

CUPRINS

MISTERUL RAPIDULUI 115.....3
CAP. 1 Un tren dispărut.....4
CAP. 2 Primele investigaţii.....10
CAP. 3 Scrisoarea enigmatică.....23
CAP. 4 O destăinuire ciudată.....30
CAP. 5 Bezna se risipeşte.....35
CAP. 6 Epilog.....42
ULTIMA ORĂ.....49
CUPRINS.....51

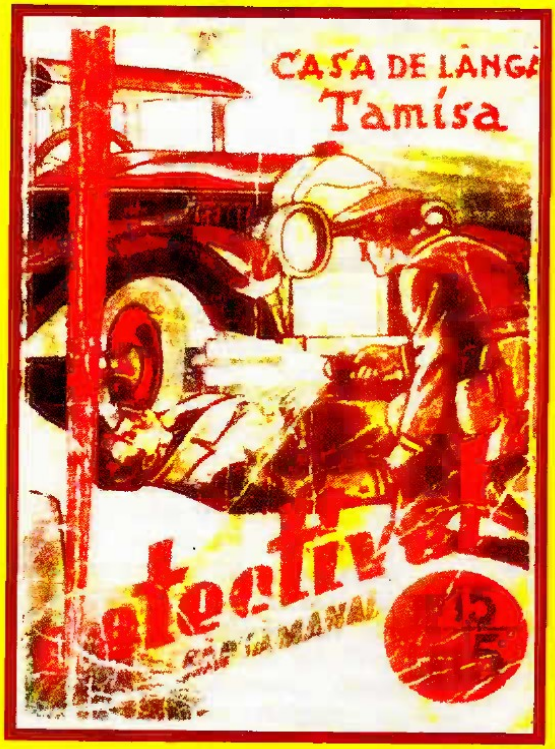
CASA DE LÂNGĂ
Tamisa
detectivul
SĂPTĂMÂNAL
15
5

OTRAVA
MISTERIOASĂ
detectivul
SĂPTĂMÂNAL
Nr.
16
LEI
5

detectivul
Nr.
17
LEI
5

O AVENTURĂ
CIUDATĂ
detectivul
SĂPTĂMÂNAL
Nr.
18
LEI
5